

Devrimci Fark

Yeni Demokrasi İçin **Halkın Günlüğü** Gazetesi
Özel Sayı: 01

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Hıdır Gürz

Baskı: Yön Matbaacılık
Davutpaşa Cad. 75/2

Güven Sanayi Sitesi B blok Kat 1 No: 366
Topkapı/İSTANBUL Tel (0212) 544 66 34

Teknik Hazırlık: Kardelen Yayımcılık
Mahmut Şevket Paşa Mah. Sivas Sok.
No:2 Kat:3 Okmeydanı/İSTANBUL
Tel-Fax: (0212) 238 37 96

KARDELEN BASIM-YAYIM REKLAM GÖSTERİ
ORGANİZASYON LİMİTED ŞİRKETİ
Şehit Muhtar Mah. Süslü Saksı Sokak NO: 11
Kat: 4 BEYOĞLU/İSTANBUL

» İÇİNDEKİLER

SUNU	03
ETKİNLİĞİN DİLİ YAZIM	05
DEVİRİMİN FIRTINA MERKEZLERİNDE	
DEVİRİMCİ HALK AYAKLANMALARI.....	08
F TİPLERİNDE TESLİM ALINAMAYAN	
DEVİRİMCİ İRADE	12
GEYİK ANAYA	15
YOLCULUK.....	17
HÜCRELERDE DEVİRİMCİ İRADE	20
SONGÜL KAÇAR	22
İKİ KİŞİLİK KORTEJ	24
HÜCREMDEKİ DEĞİŞİMİN KODLARI	27
94'ÜN YAZI SANKİ ZEMHERİ AYAZI	30
DONANLAR VE ÜŞÜYENLER	33
DÜŞLERİMDEKİ ÇOCUK	35
KAZALAR	36
ACININ GERGEFİ	37
TAHRİR	38
KİTAP TANITIMI	39

Merhaba...

Yel bizden yana esiyor. Kuzey Afrika'da ki halk ayaklanmalarının devrimci coşkusunu hissediyor, ruhumuzu bilincimizi isyanın ruhuyla bütünleştiriyoruz. Emperyalizmin dünya ölçeğinde yaşadığı ekonomik kriz, dünyanın fırtına merkezlerinde, kendi nesnel koşulları içinde devrimci dalgalanmalar yaratıyor. İlerlemeye de devam edecektir. Suriye halkının isyanına kurşunlarla cevap verilmektedir. Ortadoğu'daki yangın Türkiye - Kuzey Kürdistan'da hissedilmektedir. Ezilenlerin iktidar olma hedefi tüm görkemiyle güncelleşecek ve tarihsel hükmünü koyacaktır.

Türkiye - Kuzey Kürdistan'da artan yoksulluk, sefalet, sömürünün derinleşmesi, işçilerin iş kazası adı altında katledilmesi, kadınların cinsel kimliğinden dolayı baskı altında inlemesi, öldürülmesi; Kürt ulusuna dayatılan ulusal baskı, inkar ve katliam politikasının arttırılarak devam ettirilmesi, çeşitli azınlıklara ulusal baskı uygulanması koşullarında, yeni bir seçim sürecine girilmiştir. Hiçbir hükümet bu kara tabloyu "sosyal yardım projeleri"yle ortadan kaldıramayacaktır. Hak alma mücadelesinde en küçük bir kıpırdanmanın vahşice ezildiği toplumsal koşullarda devrimci-komünist hareket elbette ki en fazla saldırılara uğrayandır.

Komünist, devrimci hareketin ezilmesi; Kürt ulusal hareketinin tasfiye edilmesi hedefleri içinde estirilen barış, kardeşlik, uzlaşma ideolojik saldırısı altında, Türk siyasetini ve devlet örgütlenmelerinin dizayn edilip yeniden yapılandırıldığı konsept tüm hızıyla devam etmektedir. Ulusal bağımsızlığından vazgeçmiş bir ulusal hareket, iktidar hedefinden vazgeçmiş bir devrimci hareket, Türk egemen sınıfları için toplumsal barış ve uzlaşma anlamına gelmektedir. Oportünist, reformist tasfiyeci akım burjuvazinin demokratik hülyaları içinde buluşmuştur. Bu nedenledir ki devrimci komünistler üzerindeki baskı daha da artmıştır. Reformizm ve oportünizmle mücadele edilmeden iktidar yolunda ileri yürünemez. Kürt ulusunun kendi devletini kurma hakkının inkarını alkışlayan devrimci iktidar perspektifini bir kenara atıp demokratik söylemlere tav olan inceltilmiş milliyetçiliği oluşturan Marksist geçinen oportünist akımlara karşı ideolojik mücadele sürekli olmak zorundadır.

Demokratik açılımların abartılı demokrasi ve özgürlük söylemlerinin arkasında Kürt ulusunun üzerindeki egemenliğin "yeni" araçlarla sürdürülmesi, devrimci, komünist hareketin tasfiye edilmesi yatmaktadır. Yeni donanımlı karakolların inşa edildiği, askeri amaçlı ve tarihi yok etmeye dayalı barajların yapılmaya devam edildiği; özel, paralı ordu oluşturulduğu koşullarda yapacaklarını söyledikleri "demokratik anayasa"larının bir hükmü yoktur. Yalan ve aldatmalarla seçime gidilirken Türk milliyetçiliğinin daha da tırmandırıldığını görmekteyiz.

Faşist Türk devletinin yeniden yapılandırıldığı koşullarda hapishanelerin binlerce devrimciyle dolu olmasını anlamak zor değildir. Toplu tutuklanmalar devam etmektedir.

Demokrasi ve özgürlük vaatleri havada uçuşuyor ama demokratik haklarını talep eden Kürtlerin "demokratik çözüm" çadırları gaz bombaları, coplar, kurşunlar altında sökülüyor, saldırıya uğruyor, sokaklarda öldürülüyor. Gazetecilerin tutuklanmasına ilgi gösterenler çadırlarda halka zulüm edilmesine ses çıkarmıyor. Mahkemede Kürtlerin neden anadilleri olan Kürtçe'yi konuşamadığıyla ilgilenmiyorlar.

Çünkü Kürt ulusunun, azınlıkların baskı altına alınmasında Türk aydınlarının önemli kısmı satın alınmış, ortaklaşmıştır.

Dağlar bombalanıyor, gerilla ve halk vuruluyor, barış aldatmacası devam ediyor. Faşist devlet baskısı çok boyutlu artıyor. Kitaplar sadece dışarıda yasaklanmıyor. Hapishanelerdeki yasaklar, işkence zulüm hep

geç duyulur, duyulsa da üstü örtülür. Mahpus hikayeleri halen geç anlatılmaya devam ediliyor. 12 Eylül hapishane vahşetinden bahsedilip hikayeleri anlatılırken F tipi tecriti, 19 Aralık Katliamı ve katledilmeye devam eden devrimciler görmezden gelinir. Çünkü "eski"nin acılarını yeni vahşetleri yaratmada örtü olarak kullanıyorlar.

Bu nedenle hapishanelerden çıkmaya çalışan şiirlerin, öykü ve romanların; felsefi politik çalışmaların yasaklandığı; hapishane idaresince el konulduğuyla ilgilenmezler! Düşünce özgürlüğünü sadece burjuvaziye ve uşaklarına tanıdıkları için halkın yararına olan düşüncelerin engellenmesini bir hak olarak onaylamaktadırlar. Düşünce özgürlüğünün, vahşi sansürün anlaşılabilmesi için burjuva basın bürolarının birinde oturmak gerekiyor, F tipi hücrelerinde değil.

Hapishanede devrimci tutsakların çıkardığı "Devrimci Fark" dergisinin birinci sayısına "dışarıda basıma hazır hale getirilmiş" nüshasına "hapishane güvenliğini tehdit ettiği" gerekçesiyle el konuldu. 5275 sayılı yasaya dayanarak devlete her türlü edebi çalışmayı engelleme yetkisi tanınmıştır. Tam da faşizme uygun bir uygulamadır.

"Devrimci Fark"ın birinci sayısının engellenmesi elbette azmimizi kıramadığı gibi, çabamızın ne kadar isabetli olduğunu da göstermiştir. Emeğimize el konulsa da dergimizin kitlelere ulaşmasını geciktirse de daha iyi çalışmalar için ruhumuzu kamçulamıştır. Engellemeler yeni değildir. Mevcut düzende düşünce özgürlüğünün bir palavra olduğunu komünist ve devrimcilerden daha iyi kimse bilemez. Çünkü biz proleter düşüncelerinden dolayı kafası koparılmışların geleneğinden geliyoruz. Nehir durdurulamaz, akacak ve okyanuslarla buluşacak...

Baharın ruhundaki isyanı kuşandık, mayısta kızıla kestik. Biz sınıf savaşımının isyanıyız, hücrelerin isyan ruhunu yıkmaya kimsenin gücü yetmez. Devrimci proletaryanın iddiasını taşıyoruz, sözümüz açık ve nettir. Hücrelerden konuşmaya devam ettik-edeceğiz. Maoist tutsaklar kolektif çabasıyla, teorik ve politik mücadeleye kendi cephesinden "Devrimci Fark"la katılmayı amaçlamıştır. Kendi potansiyel ve koşulları içerisinde hücrelerden duvarları aşarak yoluna devam edeceklerdir.

Öğreniyoruz, değişiyoruz ve değiştirmeye kararlıyız.

Etkinliğin dili; yazım

Dil, söz – bilinç kadar eski ve ses ise ifadesiyle yazı sözün ve bilincin kalıcılığı; taşınmasıdır. İlk sayıda benim zihnimde öne çıkan soru: Neden yazmalıyız? Bu soruyu doğru yanıtlamak hem çok sade ve basit, hem de karmaşık bir yan içermektedir.

Yazmalı mıyız sorusunu olumsuz yanıtlayan pek olmaz. Evet, yazmalıyız çünkü "söz gider yazı kalır" sözümüzün kalıcılığını istiyorsak yazmalıyız. Olumlu olarak sorumuzun yanıtı ortadayken; insan toplumsal bir varlıktır, sosyolojik olarak insan kendisinden sonrakiler için üretim araçları, üretim deneyimini bırakmakla kalmaz aynı zamanda toplumsal bilincini de bırakır. Yazı toplumların tarihine girdiğinden beri kuşaklar boyu bilinç ve deneyimlerin taşınmasında bir güvence oluşturmaktadır.

Yazının önemini ve gelişimini ilk papirüslerden, Sümer'in kil tabletlerinden başlayarak anlatmak bu yazının konusunu aşar. Haliyle biz F tipi koşulları ve sınırlı olarak da devrimci mücadelede yazının önemini vurgulamakla yetineceğiz.

Ülkemizde sanat ve edebiyatın durumu, beslendiği kaynaklar, girdiği kısır döngünün toplumsal ilerleme ve sınıf savaşlarıyla doğrudan ilintisini unutmamalıyız. Proleter devrimci sanat ve edebiyatın sınıfsal özüyle ezilen sınıfların özel olarak proleter sınıfın devrimci bakış üzerinden şekil alır. Sanat ve edebiyat sınıflar üstü değildir. Sınıf üstü zihinsel bir etkinlik yoktur. Sanat ve edebi-

tın hangi sınıfa hizmet ettiği önemlidir. İşçi sınıfına, yoksul köylülüğe, geniş halk kitlelerine yararlı mı yoksa zararlı mı bakış açısıyla değerlendirdiğimizde ortaya çıkan ürünün niteliğini de anlamış oluruz.

Tekelci burjuvazi ezilenlerin devrimci gelişiminden korkmaktadır. Bu korkunun dünya genelinde bir boyutu vardır. Emperyalizm, ezilenlerin devrimci-örgütsel güçlerini kanlı yöntemlerle bastırmakla kalmaz-kalmadı ama aynı zamanda dünya ölçeğinde sosyalist gerçeklik sanat ve edebiyat akımının önünü almak, saptırmak, yozlaştırmak için planlı ve sürekli saldırıyı sürdürdüler. Her gün beynimizin içine şırınga edilen, gözlerimize sokulan şey; "sosyalistlerin barbar, acımasız, vahşi olduklarıdır". Bunu sine-malarda, gazetelerde ve dergi lerde kısaca yazılı ve görsel medyanın tümünde yapmaktadırlar. Gerici sınıflar, sömürsüz bir dünya uğruna ölümsüzleşenleri, sosyalist toplumun güzelliklerini görmezden gelir, kapitalist barbarlığın kan damlayan kötülüğünün edebiyat ve sanatta dışa vurumunu istemez. İşçi sınıfına ve ezilen halk kitlelerine esin kaynağı olabilecek sanat edebiyat gerici burjuvazi için işe yaramaz. Düşünsenize, birbirine dolanmış boruları ya da duvar dibine iştirilmiş bir klozetin "büyük bir sanat ürünü" olarak sunulduğu bir çağda birbirine dolanmış boru ve klozetin kitlelere hangi esini taşıdığını kim söyleyebilir? Milyon dolarlar verilerek alınan, hiçbir anlamı olmayan soyut resimlerin işçi ve ezilenlere hangi esini taşıdığını kim nasıl anlatacak? Anlatamazlar! Dünyanın gözüne ve beynine sokulan bu köreltme saldırısı devrimci proleter sanat ve edebiyatın önünü almak ve perdelemek içindir. Burjuvazi gerici bir sınıftır. Burjuvazinin hizmetinde olan şey ilericilik taşımaz. İşçi sınıfının kurtuluşunu öne çıkaran, özveriyi, direnişi ve bağlılığı kararlılıkla esinleyen sanat edebiyat burjuvazinin düşmanıdır. Bu bağlamda sınıf tavrı çok açık ortaya çıkar.

Devrimci komünist sanatçı ve edebiyatçıların yıllarca hapis-hanelerde tutulmaları, katledilmeleri, yasak ve baskılara maruz kalmaları söylediklerimizi anlaşılır kılmaktadır.

Türk medyası, devrimcileri nasıl gösteriyor: cahil, işsiz güçsüz, her şeyi yapabilecek kadar barbar, evet evet, ağzından kan damlayan katiller gibi sunuyor ama kötiledikleri bu aynı insanlar, burjuvazinin saflarına geçip davalarına ihanet ettiklerinde, kendilerine açılan sütunlarda büyük entelektüeller olarak sunulmaktadırlar. Demek ki yazma önemli

ama hangi sınıf için yazdığını ise en önemlisidir.

Bugün önemli oranda batı hayranlığıyla kırma, çalıntı, yapay, kendi toplumunun sıradan insanların yaşamından uzak sanat ve edebiyatın dayatıldığı koşullarda devrimci sanat ve edebiyatın etkilenmemesi düşünülemez. Devrim mücadelesinin gerilemesine bağlı olarak alınan yenilgiler sonrasında gerici sınıfların açtığı kanallardan, devrimci değerlere bulandırılmış umutsuzluk, yenilgi pompalanmaktadır. Değişim ve yenilik adı altında ucube, amaçsızlıkla yüklü ürünlerle ortaya çıkılmakta devrimci olana tu kaka denilmektedir. Ama biz biliyoruz ki sırtını halka dönenlerin yolu gericiliğe varır.

Devrim ve sosyalizm davasına uzak olan sanat ve edebiyat diyalektik zorunluluğu içinde burjuvaziye yakındır. Bugün egemen gerici sınıfların hizmetinde olan sanat ve edebiyat halk kitlelerinin kurtuluşu için esin kaynağı olmaktan ziyade, kitlelerin kafasını bulandırma, mücadelesini ve umudunu köreltme rolünü oynuyor. Devrim mücadelesine sıkı sıkıya bağlı, devrimci sanat edebiyat ise oldukça yetersizdir.

Bize dayatılan nedir? "Sanatçı ve edebiyatçı bağımsız olmalıdır" ideolojik saldırısıyla komünist partisi prangalarla oluşturulmuş köleler yığınıymış gibi sunmaktadırlar. Sınıflı toplumda bağımsız sanat ve edebiyat yoktur demiştik. Burjuva gericiğin çalıntı sofrasında nemalanmanın diğer adı "sanatçı bağımsız ve özgür olmalıdır" olmuştur. O halde şu çok açıktır ki; proletaryanın, halk kitlelerinin kurtuluş mücadelesine bağlı devrimciler tarafından ancak devrimci sosyalist gerçekliğe uygun sanat ve edebiyat geliştirilmelidir.

Devrim saflarını terk etmişlerin karamsarlık, yenilgi ve devrimci önderlerin dahi içini boşaltıp boş maceraperest sadece gençlik coşkusuna hapsedilen dizilere kadar inen ideolojik saldırının boyutunu anlamalıyız. Küçük burjuva sanatçı ve aydınından proleter özlü eserler beklenemez. Yeni bir dünya kurma yeteneğinde olan proleter sınıf kendi sanatını da yaratacaktır – yaratmıştır da. Her devrim fırtınasında ortaya çıkan ölümsüz eserler sıradan, proleter insanların özverili, örnek yaşamlarından başka şeyler değildir. Biz inanıyoruz ki sosyalizm uğruna, halkın kurtuluşu uğruna ezilenlerin öncüleri olan lekesiz, fedakâr, adanmış devrimcilerin dağlarda, hapis-hanelerde, barikatlarda ölümsüzleşenlerin yaşamları resmedilecektir. Yine bu görev tıpkı onlar gibi dövüşenler tarafında yerine getirilecektir. Ezilen sınıflara sadece mahkûm edildikleri sefaleti göstermek yetmez, bu sefaletten kurtulmanın yolunu da göstermek gerekir. Bizim sanat ve edebiyat anlayışımız bu kurtuluş bakış açısı üzerine oturmuştur. Tıpkı Yılmaz Güney'in çok özlü ifade ettiği gibi "halkın sanatçısı, halkın savaşçısıdır".

Can bedeli yaratılması için mücadele edilen geleceğin

kitlesel kalkışmaların estetize edilip daha büyük bir ayna ile bu esersin gerçek yaratıcısı olan sahiplerine yani halk kitlelerine sunulmasıdır proleter sanat ve edebiyat. O halde biz devrimci olanı resmedeceğiz, bize can veren deryanın kaynaklarına uzanacağız.

F tipi hapisanelerde tutulan özverili, adanmış halk evlatları kendi yaşamsal görünüşleri halk kitleleriyle olan bağlarını yaratmak istedikleri dünyanın maddi ve bilinçsel yanını ortaya koymaktan kendilerini sakınamazlar. Zor koşullar yaratıcılığı kamçılar. Her yanıyla bizi yalıtıma çalışan egemenlere karşı, her yanıyla bütünleşerek yanıt olmayı asla akıldan çıkarmamalıyız. Kendini yeniden kalıba dökmenin, yıkıp yeniden yapmanın, uzak olanın yakınlaştırılmasıdır yazmak; ayrı olanın bütünleştirilmesi, duvarın aşılması, pranganın yontulması, özgürlüğün işlemesidir yazmak.

Yaşamımızda kurgusal felsefeye yer yoktur. Biz daha mükemmel olanı yaratma kararlılığı da olan amatör ama ustalaşmaya yeminli savaşçılarız hala.

Hikâyelerimiz sahici, düşüncelerimiz hala sakıncalıdır. Klamlarımız hala yasaklı, ozanlarımız hala prangalıdır. Biz hikâyelerimizi anlatmaktan korkmayacağız. Halktan kopuk üstün sanatçılara ihtiyacımız yoktur. "Sanat sanat içindir" diyenleri geride bırakmak sınıf uzlaşmazlığının ta kendisidir.

Kurutulmak istenen verimli ovaya kızılık taşıyan bir nehir olalım, üretmek bu nehrin içinde akmak, kızıl suyunu çoğaltmaktır. Biriktirdiklerimizi ak sayfalara nakışlayalım ve paylaşalım. Bize esin kaynağı olan devrimci pınarın önemini anlayalım. Geleceğe yön veren yakıcı gerçekleri işleyelim. Halkın savaşçıları şiirleri, romanlarını yazıp ölümsüz eserler bıraktılar. Her bitki kendi köklerine dayanır. Biz de devrimci olan sınıfa dayanıyoruz ve köklerimizi çekip sökecek güç yoktur.

Tecrit hücrelerinde duvarları aşmak, biriken ve yaratıma dönüşmekte olan devrimci bilinci kolektifleştirmek ve halk kitlelerine taşıma sorumluluğuyla üretmek devrimci bir eylemdir.

O halde kalıcı olanı geliştirelim.

Devrimin fırtına merkezlerinde devrimci halk ayaklanmaları

Sadece emperyalist gericiğin değil, dünya devrimci ve komünist hareketin gündemine, Kuzey Afrika'da patlak veren halk ayaklanmaları damgasını vurdu. Türkiye – Kuzey Kürdistan devrimci hareketi Tunus'la başlayıp Mısır'la devam eden Cezayir'e, Fas'a, Yemen'e sıçrayan Libya'da kanlı bir iç savaşa dönüşerek devam eden halk ayaklanması ve isyanlarını değerlendirdi. En belirgin iki yaklaşımı belirterek konuşmamıza devam edelim: Birincisi, K. Afrika'daki halk ayaklanmalarını devrim gibi, yeni bir dönem diktatörlüklerin sonu gibi sunarken ikincisi, bu ayaklanmaların siyasi iktidar perspektifinin olmaması ve bir devrim olarak tanımlanamayacağı gerçeğini vurgularken halk kitlelerinin kendiliğinden gelen böylesine muazzam kalkışmasındaki devrime; özü devrimle olan diyalektik bağında siyasal bilincine yapacağı büyük katkıyı yeterince vurgulamamakla karakterizedir. Ayrıca abartılı coşkuyla karşıladıkları gelişmelere bir süre sonra ilgisiz kalmaları da çarpıcıdır. Suriye'de Esad diktatörlüğünün halkı katletmesi, halk ayaklanmasının devam etmesine rağmen devrimci ayaklanma dalgasının başladığı ilk dönemki gibi bir ilgi görmüyor. Sınıfsal bakış açısındaki zayıflığın bir ifadesi olarak kaydedip geçelim. Biz K. Afrika'daki ve Ortadoğu'daki halk ayaklanmalarındaki değerlendirmelere yönelik bir eleştiri yürütmekten çok Afrika ve Ortadoğu'nun yarı sömürge niteliğine, emperyal egemenliğin kanlı ve gerici geçmişine uzanarak günümüze varmanın daha yararlı olacağına inanıyoruz.

Emperyalist burjuvazinin tek elden çıkmışçasına dünya ölçeğinde çeşitli oyun, entrika, zor ve kitlelerin teşvikiyle hükümetlerin devrilmesini kırmızı, sarı, turuncu renk "devrimleri" olarak sunduğu koşullardayız. Halk kitlelerinin haklı, meşru ve devrimci muhtevasının komünist-devrimciler tarafından itinayla ayrıştırılıp doğru okunması hayati önemdedir.

Emperyalizm, bir avuç barbar azınlığın dünyadaki çoğunluğa hükmetmesi, halklarını sömürmesi, uluslarını baskı altına alması, sömürmesi ve ezmesidir. Dizginsiz talan, istila, işgaldir! Bugün halkın öfkesine maruz kalan, ülkelerinden kaçan –kimisi hala kan döküyor – diktatörlerin hepsinin şu ya da bu emperyalist kampın kuklaları olduğu gerçeğini kimse görmezden gelemez.

Bolşevik devrimi ulusal sorun, ulusal bağımsızlıkta geri dönülmez şekilde şu olguyu ortaya çıkarmıştı: Emperyalizm çağında burjuva anlamda ulusal bağımsızlık sakatlanmıştır. Ya proleter devrimle emperyalist halkadan kopulacak ya da işbirlikçi kukla devletler şeklinde tekerci burjuvazinin bir uşağı haline gelinecekti. Ya gerici sınıflar devrilecek, işçi ve emekçi köylülerin devrimci iktidarı kurulacaktı ya da gerici sınıflar emperyalizmin uşaklığını kabul edecek, kendi

ülkesinin ezilen sınıflarına silahlarını çevireceklerdi...

Tarih emperyalizmin yüzyıldan fazla geçmişiyle dünya ölçeğinde kurulan (sosyalist devletler dışında) tüm "bağımsız" devletlerin, biçimde bağımsız ama özünde emperyalizmin birer kuklası olduklarını fazlasıyla kanıtladı. Yarı-sömürgeerde ulusal bağımsızlık emperyalizmin buyruklarını yerine getirmektedir. Bu egemenliğin 20. Yüzyıldaki biçimlerine bakıldığında ezilenlerin yararına yöntemlerin değil, burjuva – feodal diktatörlüklerin yararına olduğunu görürüz. Emperyalizm, işbirlikçi sınıflar aracılığıyla yarı-sömürgeerdeki egemenliğini sürdürmektedir. Var olan koşulların toplamında bu ülkelerdeki devlet yapılanmasının diktatörlük biçimini belirlemektedir. Önemli olan çıkarlarının garanti altına alınmasıdır.

1917 Bolşevik Devrimi'yle dünya, emperyalist ve sosyalist kamp olarak ikiye bölündü. Dünya siyasi ve politik örgütlenmeleri bakımından bu iki büyük kampın savaşımının güç dengeleri içinde şekillendi. Yeni krallıkların ortaya çıkması, ülkelerin sınırlarının belirlenmesi, yeni çatışma alanlarının yaratılması bütünüyle emperyalizm olgusu hesaba katılmadan düşünülemez. Komünizme karşı perde ülkelerin oluşturulmasında emperyalizm tüm maharetini göstermiştir. Ermeni ulusunun soykırımı uğratılması 20. yüzyılın ilk büyük trajedisini oluştursa da 1920'de masa üstünde ülkelerin sınırları çizilmiştir. Emperyalizm; Suriye, Türkiye, Irak, İran sınırlarını belirlerken Kürdistan'ı parçalamıştır. Ortadoğu ve Afrika'da sınırları çizirken Arapları parçalara ayırmıştır. Arap ulusunun parçalara bölünüp çeşitli emirlik, krallık, mirliklerin denetimine sokulması planlı bir egemenliğin sonuncusuydu. Bu yapılandırma en bağımsız biçimiyle işbirlikçilik temelinde küçük, kontrol edilebilir iktidarcıklar oluşturmaya dayanıyordu.

Emperyalizm komünizme karşı savaşta Ortadoğu ve Afrika'yı yeniden yapılandırırken, bu ülkelerin gerici feodal güçlerinden temsili krallıklar oluşturarak parlamento ve demokrasiyi bir maske olarak kullandı. Ortadoğu ve Afrika'daki egemenliğini tamamen kaybeden, kendisi de neredeyse sömürge kertesine inen Osmanlı devletinin parçalandığı tarihi koşullarda, İngiltere bölgenin en etkin güçlerinden biriydi.

Ortadoğu ve Afrika'daki petrol kaynaklarının kullanımı 20. yüzyılın (ilk çeyreği) başına rastlar; fakat günümüzde gözüme çarpan yapılandırmanın 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrasında oluşturulan siyasi ve politik stratejinin bir devamıdır. Tek tek bakarsanız Afrika ve Ortadoğu'nun işbirlikçi kukla devletlerinin politik yapılanmalarının benzer olduğunu görürsünüz. Her ülkenin başına bir diktatör geçirilmesinin biricik sorumlusu emperyalizmdir.

Bugün ABD ve kanlı ortakları koruma hakkı (right project) ve müdahale hakkını (right intervention) kendisine tanıyarak Tunus, Mısır ve Libya'daki halk ayaklanmalarını desteklediğini belirterek diktatörlere–katil kanlı çocuklarına–müdahale hakkını saklı tuttuğunu ilan ediyor. Bunu söylerken Afganistan ve Irak'ta halkı öldürüyor. Ne büyük bir rezillik ve utanmazlık!

Ortadoğu ve Afrika'da 20. yüzyılın 1918'den başlayarak

bölgede kukla krallar, şeyhler, mirler, emirler yaratmakla başlayıp 2. paylaşım savaşından sonra esasta 1950'den sonra bu nemli ülkelerde askeri faşist diktatörlüklere evrilmesi biçiminde seyretmiştir yapılandırılmaları. İran, Türkiye, Mısır, Irak vb. bir kısmı da aynı yönetim biçimiyle devam etmektedir. Suudi Arabistan neredeyse yüzyıllardır Suuda ailesi tarafından yönetilmektedir. 1950'den sonra ABD etkisi ve egemenliği tüm dünyada olduğu gibi Afrika ve Ortadoğu'da da belirleyici duruma gelmiştir.

Birkaç özet bilgi geçelim:

Emperyalizm tarafından 1920 San Remo antlaşmasıyla Türkiye, Irak, Suriye, İran sınırlarını belirlemiştir. Bölge paylaşılmış, egemenlik alanları belirlenmiştir. Bu antlaşmaya göre; Irak ve Filistin İngiltere'ye, Suriye ve Ürdün Fransa'ya bırakılır. 1946'ya kadar bu açık sömürge biçimi devam eder.

Irak'ın başına İngiliz işbirlikçisi, kuklası olarak Kral Faysal getirilir. 1958'de askeri darbeyle devrilene kadar iktidarı devam eder.

İran: İngiliz petrol şirketinin çalışmalarını garantileyen Şah Rıza Pevlevi iktidarı başlar. 2. paylaşım savaşından sonra değişen dünya dengeleri, artan yoksulluk, petrol gelirlerinin yarısına el konulması ve devrimci mücadelenin yükselen etkisiyle "Ulusal Cephe" kurulur ve başbakanlığa Musaddık getirilir. Petrol millileştirilir. ABD, CIA destekli darbeyle Musaddık'ı 1953'de devirir ve iktidar yeniden Pevlevi ailesine devredilerek 1979 yılına kadar sürecek temel korunur.

Suudi Arabistan: Aynı dönemde neredeyse yüzyıldır iktidara getirilen Suuda ailesi yönetmektedir. 1933'de petrol araması başlamıştır. ABD ve İngiltere tekelleri petrolün ortaklarıdır. En bağınaz, feodal gerici rejimin biricik sahibi emperyalizmdir.

Mısır: İngiltere'nin denetimindedir. Başına Kral Faruk getirilir. 1953'de "Hür Subaylar" tarafından askeri darbeyle Kral Faruk devrilir. Arap milliyetçiliğinin simgeleşmiş ismi Nasırcılık (Cemal Abdunaser'dan geliyor) bu tarihten sonra başlar. Süveyş kanalının millileştirilmesi karşısında İngiliz ve Fransızlar tarafından bombalanır. 1972'de Hür Subayların içinden biri olan Enver Sedat dönemi ABD ile açıktan işbirliğiyle ortaya çıkmış Mübarek'ten sonra ABD'ye olan hizmetini sürdürmüştür. Tahrir Meydanı'nda halkın isyan çığlığıyla Mübarek'in cenaze namazı kılınmıştır.

Libya'nın İtalya sömürgeciliğine, Cezayir'in Fransız sömürgeciliğine karşı ulusal bağımsızlık savaşında katledilen Cezayirliilerin ve Libyalıların kanı henüz kurumadı.

Tekelci burjuvazi Afrika ve Ortadoğu'da 20. yüzyılın ilk yarısında birçok ülkede kukla krallık, şahlık, emirlik oluştururken birçok ülkede de sömürge rejimini sürdürdü. Afrika'da birçok ülkenin 1945 sonrası

büyük bedellerle bağımsızlığını kazanırken Ürdün, Lübnan, Suriye gibi ülkelerde işbirlikçi diktatörlükler oluşturularak yeni dünya dengelerinin sonucunda geri çekildi.

1920'lerde başa getirdikleri krallıkların bir kısmını 1950'lerden ve sonrası askeri darbelerle devirdiler. Bölgede son 30 – 40 yıldır hükümet olan diktatörlerin bugün artık işe yaramaz olduğunu gören emperyalist burjuvazi halk isyanının meşruluğundan bahsetmektedir. Afrika'nın tüm ülkelerinin politik yapısından bahsetmeye yerimiz yok fakat birinin, diğerinin benzeri olduğunu söyleyebiliriz. Türkiye, İran, Suriye, Filistin, Mısır, Suudi Arabistan, Yemen, Umman, Fas, Tunus ve de diğerleri tüm bölge bahsettiğimiz emperyalist ekonomik stratejinin birer kukla parçası dahilindedir.

Dün krallıkları oluşturan, darbeleri planlayan on yılların diktatörlerini silahlandıranlar günümüzde biçimsel parlamenter demokrasinin askeri süngüleriyle harmanlanarak halk kitlelerinin sömürülmesi, 40 yıllık diktatörlükler değil de 3-5 yıllık hükümet değişiklikleriyle, parlamentoyu görüntüde biraz daha işlevleştirerek burjuva-feodal diktatörlüğün daha da sağlamlaştırılmasını istemektedirler. Ailesel ve aşiretsel hükümetler gelişen toplumsal koşullarda çeşitli sınıfların temsil edilmesi önünde engel haline gelmiştir. Artık toplumun sınıfsal eğilimlerine yanıt veremeyip sadece zordan anlayan ailesel diktatörlüklerin geride kalması gerekmektedir. ABD sömürülemez olanı görmüştür. Bu nedenle emperyalist barbarlık, farklılıkları koruma adına demokrasi temsilcisi olarak kendisini dünyaya sunmaktadır.

Medya, "şaşkın" bir edayla Kaddafi'nin Libya halkını bombalamasını sunuyor. Nasıl olurmuş? İlk kez olmuşçasına... NATO, BM Libya'ya müdahaleyi planlarken ABD filosu Akdeniz'e konuşlandı. Libya halkının yanında olduklarını beyan ettiler. Oysa bizler ABD ve emperyal bloğun halk devrimlerine karşı olduğunu çok iyi biliyoruz. Ezilen sınıfların ayaklanmasını kendi çıkarları doğrultusunda kullanmakta maharetlidirler. Burjuvazi silahlarını kendi ülkesindeki halka doğrultmaktan hiçbir zaman çekinmedi/çekinmez. Şu anda NATO eliyle Libya halkı bombalanıyor.

Marks "Fransa'da İç Savaş" adlı eserinde gazeteci Robert Reid'in tanıklığına başvurup aktarır. "Daily Telegraph ve New York Herald" gazetelerinin muhabirliğini yapan gazeteci ABD elçisine Komün'e karşı yürütülen savaştaki dehşet ve vahşet sahnelerini sorması üzerine, ABD elçisi şu cevabı vermiştir:

"Komün'e katılanların hepsi, ona yakınlık duyanların hepsi kurşuna dizilecek" By Washburne. 1871.

Halkçı emperyalizm...

Tarihe bakalım mı? Feodal monarşiler halk ayaklanmalarını ezmek için "kendi" halkını bombalamaktan kaçındı mı? 1848 ayaklanmasında Palermo

top ateşle bombalanmadı mı? Komün'ü ezmek için yenilen Fransa'nın egemen sınıfları Bismark'la anlaşış Komün'ü ezmedi mi? Paris'i bombalamadılar mı? Tek tek silahlarla vurmak yeterli gelmeyince makineleri kurup topluca katliam yapmadılar mı? Bolşevik devriminde monarşinin feodal kalıntıları ve burjuvazi antant emperyalistleriyle anlaşış ordularını onların hizmetine sokup iki yıl Rusya'da "kendi" halkına karşı savaşmadılar mı? Çan Kay Şek tekerci burjuvaziyle anlaşış Çin Devrimi'ne karşı sonuna kadar savaşış Çin işçi ve köylülerini katletmedi mi? Vietnam'da işbirlikçileriyle ortak savaşış halka karşı kimyasal silah kullanmadılar mı? Küba, Latin Amerika devrimci mücadelesini bastırmak için katliamlar gerçekleştirmediler mi? Gerici sınıfların, iktidarları uğruna "kendi" halkını bombalamaları ilk değil, son da olmayacaktır. Libya'da olan şey sadece kötü bir tekrardır. Libya egemen sınıflarının bir kısmıyla emperyalizm, halkın yararına halkı bombalamaya devam ediyor!

Uzağa gitmeye gerek yok. Faşist Türk devleti ve egemen sınıfları "bizim ülkemiz, Türk vatandaşlarımız" dedikleri Kürdistan'ı ve Kürtleri neredeyse yüzyıllardır bombalıyor. Şeyh Sait, Ağrı, Zilan, Dersim vb. isyanlarında son otuz yıldır her mevsim Kürt ulusunun devrimci evlatlarını öldürme uğruna dağlarını, köylerini bombalamıyor mu?

Emperyalizm 20. yüzyılda komünizme karşı aktif savaşmıştır. Bu savaşı yarı-sömürge dünyanın kukla hükümetleriyle birlikte yürüttüler.

Tekerci burjuvazi devrimleri destekler mi?

Nasıl oluyor da Tunus, Mısır, Libya, Suriye'deki halk ayaklanmalarının yanında kanlı çocukları olan diktatörlerin "karşısında" olduğunu beyan ediyorlar. Bu ayaklanmalar devrim midir? Tunus, Mısır, Libya, Suriye'deki halk ayaklanmaları siyasi ve politik hedefleri, ekonomik temeli bakımından devrim olmadığı içindir ki bölgede patlak veren ayaklanmaları kukla devletlerin yeniden yapılandırması için kullanıyor.

Kendiliğinden patlayan bu isyan dalgası Arap halkının yüzyıllık tarihinde önemli tarihi olaylarından. Sadece Kuzey Afrika, Ortadoğu için değil ezilen halkların isyan etme ve değiştirme gücünü tekrardan göstermeleri bakımından muazzam önemdedir. Komünizm öldü, ayaklanma ve isyan çağı kapandı diyenlere tarihin çöplüğüne gideceklerini bir başlangıç olarak yeniden hatırlattı. Diktatörlüklerin süngüsü altında ezilen kara kıtanın ezilen sınıflarının ayaklanması, hak arama, özgürlük, adalet, eşitlik talepleriyle canını verecek kahramanlıkla alanlara çıkması uyuyan kıtanın devrimci bilincinin dev adımıdır. Bu anlamıyla isyan ve ayaklanmanın devrimci özü, önemi görmezden gelinemez.

Eşitlik, özgürlük ve adalet için mücadele devrimci öz içerir. Fakat bu taleplerle ileri çıkmak devrim için

yeterli değildir. Kara kıtanın halk ayaklanması emperyalizmin baskısı, sömürüsüne sınıfsal ve cinsel eşitsizliğe, adaletsizliğe, yokluk, yoksulluk ve köleliğine karşı devrimci isyandır. Lakin devrim değildir. Gerici sistemin temeline, siyasi iktidarına yönelmediği içindir ki emperyalizm bu ayaklanmaları yeni yapılandırmanın bir aracı olarak kullanmaya çalışmaktadır. Devrim bir iktidar sorunudur.

Halk kitlelerinin komünist öncüye ihtiyacı vardır. Ailesel diktatörlüklerin reforme edilmesi, biçimsel demokrasi ve eşitlik maskesiyle parlamenter askeri-demokrasilere-diktatörlüklere dönüşmesi, ezilen sınıflar üzerindeki baskı ve sömürüyü azaltmayacaktır, aksine baskıcı niteliği artacak sömürü derinleşecektir. Emperyalist halkayı kıracak komünist önderlikle gerçekleştirilecek devrim dışında hiçbir şey ezilen halkları kurtuluş yoluna sokamaz. Egemen sınıfların elindeki üretim araçlarının özel mülkiyetini kaldırarak, dayandıkları devleti paramparça edecek, siyasi iktidarı fethedecek; işçilerin, emekçi köylülerin devrimci diktatörlüğü demektir DEVRİM... İşte kara kıtanın ayaklanmasında henüz eksik, zayıf olan halka budur.

Lakin ayaklanmaların devrimle sıkı diyalektik bağı vardır. Halk kitleleri isyanların büyük eğitici çarkında yana yakıla dönüp ezilerek siyasal hedeflerini şaşmaz bir bilinçle geliştirip benimserler ve böylesine deneyimleri olmadan kitleler eğitilemezler. Bu ayaklanmalardaki devrimci öz, ezilen sınıfların siyasi politik bilincine muazzam kazanımlar ekledi, eklemeye devam edecektir.

Proleter siyasi bilince eriştiği zaman Mısır'da halkı ordunun önünde durduran kutsal saygı paramparça olacak ve devlet parçalanması gereken başlıca hedef haline gelecektir.

Kimi devrimci çevrelerin dediği gibi Mısır, Tunus, Libya ayaklanmalarıyla emperyalizmin bölgede egemenliği sarsılmış değildir. Emperyalizm çağında ulusal hükümetlerin şu ya da bu biçimi ezilen sınıfların iktidar savaşımına karşı tekerci burjuvaziyle bir bütün oluştururlar.

Biz son sözüümüzü Marks'ın kıta Avrupa'sı için söyledikleri ve genel bir doğru olan sözlerine bırakalım. Marks, 12 Nisan 1871'de L. Kuehlmann'a şunu yazıyordu henüz komün ezilmemişken:

"...gelecek devrim gelişiminin bürokratik ve askeri makineyi şimdiye kadarkinden farklı olarak artık başka ellere geçirmeye değil ortadan kaldırmaya dayanacağını belirtiyorum. Kıta üzerinde her gerçek halk devriminin ilk koşulu budur."

Gerçek devrimlerle emperyalizm ve yerli uşakları mutlaka şaşkına döneceklerdir.

F tiplerinde teslim alınamayan irade

Bir sınıfın başka bir sınıf üzerindeki hakimiyeti ezilene karşı kurumlarını da yaratmıştır. Oluşturdukları her kurum sınıfın çıkarları gereği konumlandırılmış bir devlet yapısını yaratmıştır. Kendi içinde bir hiyerarşik yapısı olan devletin, sınıfını korumak " asayiş sağ-lamak" da onun ayakta kalması için bazı temel ku-rumlarını silahı güç haline getirmiştir. Her kurum kendi yapısı içerisinde birbirine bağlı birbirini tamlayan emirlerini uygulayan tam bir emir eri görevini göt-mektedir.

Bir toplumu sömürmek onun muhalif olmayan- ses çıkarmayan- itaatkar bir yapıya sahip olmasını sağ-lamak için oluşturulan kurumlar bir baskı unsuru olarak icra edilerek kullanılmaktadır.

Tarih ezen ve ezilen sınıfların sürekli çatışma içinde olduğunu daha da boyutlanarak devam ettiğini gös-termektedir. Bu çatışmanın devrim ile karşı devrim arasında günümüzde her ülke örgütünde farklılıklar olsa da özün-de aynıdır ve çeşitli biçimlerde sürmek-tedir.

Karşı devrimin ezilen emekçi halklara uyguladıkları baskı ve zulüm dozunu sürekli arttırmış, emekçi halkları tam bir kuşatma altına almayı amaçlamıştır. Bu kuşatma da kimi ülkeleri siyasi ve ekonomik olarak kendine bağımlı kılmıştır. Bu emperyalizm çağının yarattığı özelliklerden biridir. Bu bağımlılık doğal olarak bütün iş yapılanması, güçlerinin ko-numlandırılması, emperyalizm çıkarları doğrultu-sunda dizayn edilmektedir.

Türk devleti esasta ABD emperyalizmine bağlı olarak kendi iç yapılanmasını da istendiği gibi konumlan-dırmıştır. Emperyalizmin dünyaya hakim olma ve oluşturduğu baskı aygıtları her ülkenin siyasal-eko-nomik, sosyal koşullarını dikkate alarak devlet eliyle

uygulanmaktadır. Her baskı aracının işlevi farklı olsa da hedef ve amacı aynıdır. Bu anlamıyla devletin bu kurumlarının en temel unsurlarından olan yargı, ya-sama ve yürütme başta olmak üzere bunları silahlı militarist gücün dışında hapishaneler önemli yer tutmaktadır. Ülkemizde en can alıcı sorunlardan bir tanesi olan hapishaneleri gündemde tutmanın birçok nedeni vardır. Tabii ki emperyalizmden bağımsız ol-mayan hapishaneler sorunu hakkında birçok şey söylense de ve yazılsa da toplumun yeterince anla-madığını belirtelim.

Tasfiyeciliğin derinleştiği devrimci hareketin zayıflığı oportünizmin, reformizmin yaygınlaştırılmaya çalışıldığı sosyal şovenizmin etkisinden kurtulamayan kimilerinin, eski ama yeniymiş gibi kullandıkları ar-gümanlarla süreci bulanıklaştırmaktadırlar. Devrimci demokratik kitle örgütlerinin sivil toplum örgütlerinin birçoğunun devlete endekslediği bir toplumsal yapı içinde hapishanelere yönelik ilgiyi de yetersiz kalıyor. Toplumu en ileri ve devrimci muhalif kesimlerini oluşturan hapishaneler bu duruşundan dolayı her zaman hedef halindedir. Toplumsal muhalefeti bas-tırmanın komünist ve devrimci örgütlerinin karşısında bir tehdit unsuru olarak gösterilen hapishaneler yok etmek amacını taşımaktadır.

21. yüzyılda bütün teknolojik ve toplumsal gelişmeler başdöndürücü bir düzeyde olmasına rağmen hapis-haneler özgülünde uygulanan tam bir ortaçağ zihniyeti taşımaktadır. Yüzyıllar geçmesine rağmen uygula-manın özünde bir farklılık olmaması ezen, sömüren, baskı ve şiddetle beslenen bir sınıfın hakim olma kültürünün devamı olduğu açıktır. Emperyalizmden icazet alan onun politikalarını kendi özgülünde uy-gulayan türk devleti her aşamada hapsederek amaç-ladığı şey, kişinin devrimci iradesini kırmak ve onursuz bir kişilik yaratmak. Dolayısıyla toplumun en bilinçli kesimi olan komünist ve devrimci tutsaklar etki-sizleştirilirken, bir bütün olarak ezilen emekçi ke-simlerini yıldırma gözdağı vermek içindir. Bu devlet otoritesinin güçlü olduğu mesajını vermektedir. Şu

anlamıyla bugün F tipi hapishanelerde yaşananlar bir geçmişten bağımsız olmadığının, bir tarihsel sürecin bütününe kapsadığının altını çizelim.

1960'lardan sonra dünyadaki devrimci cephe başta Büyük Proleter Kültür Devrimi (BPKD) olmak üzere proleter sınıf mücadelesine önemli katkısı olmuş ezilen emekçi halkların kitleselleşerek önemli bir devrimci atmosfer yaratmıştır. Bu konjüktür kendi komünist ve devrimci örgütlerini de birlikte doğurmuştur. 68 olayları diye anılan sürecin akabinde 12 mart 1971 askesi faşist cunta işbaşına getirilmiş, ülkede komünist ve devrimci avına çıkılmış ezilen emekçi halklar gözaltına alınarak işkence tezgahlarından geçirilerek tutuklanmışlardır. Bu devrimci komünist kopuşla birlikte hapishane aygıtı daha da vahşice ve profesyonelce kullanılmaya başlanmıştır. Bu anlamıyla devletin daha önceki hapishane politikası süreciyle saldırının katmerleşmesi bakımından ayrıdır. İbrahim Kaypakkaya yoldaş işkencede, Mahirler Kızıldere'de katledilmiş, Denizler hapishanelerde idam edilmişlerdir.

Zulme karşı direnmek meşrudur, haktır. Nerede zulüm varsa orada direniş mutlaklıdır.. bu diyalektiğin şaşmaz bir kanunudur. Direniş her alanda kitleselleşerek devam etmiştir. Bu realiteyi hazmedemeyen egemen sınıflar 12 Eylül 1980'de sürece AFC'yi yeniden iş başına getirerek müdahale etmiştir. ABD emperyalizminin talimatıyla başta komünist ve devrimciler olmak üzere tüm muhalif güçleri ezmek ve yeniden yapılanmak için ekonomik politikayı uygulamaktı. Amaçlanan tam da bu dönem hapishaneler yangın yerine dönüşüyor. Ülkenin her yerinde işkence tezgahları kurulmuş yüz binlerce komünist devrimci emekçi halklar gözaltına alınarak işkenceden geçirilmiş ve tutuklanmışlardır. Bu ateş çemberinde direnişleriyle onlarca devrimci ve komünist tutsağın

ölümüyle, saldırı püskürtülmüştür. Her boşa çıkarılan saldırıların akabinde bazı yumuşamalar sağlansa da politik tutsakları teslim alma amaçlarından asla vazgeçmemişlerdir.

1991 yılında çıkarılan yeni infaz yasasıyla hapishanelerde kısmi boşalmalar sağlanmış, aynı paket içinde Terörle Mücadele Yasası (TMY) çıkarılmış, yeni bir saldırı konseptini de beraberinde uygulamıştır. Bu konseptin içinde yasal hale getirilmiş saldırıların eksiksiz devam etmesinden başka ne olabilir ki? Hücre tipi hapishanelerin alt yapı anlayışın temeli, bu tarihten itibaren atılmıştır.

F tipi hapishanelerine geçilmeden önce Buca, Diyarbakır, Ulucanlar, Ümraniye, Burdur hapishanelerinde saldırılar yapılmış, onlarca devrimci tutsak katledilmiş, yüzlerce yaralanmıştır. Aynı süreçte 6-7-10 Mayıs genelgeleriyle Eskişehir hücrelerinin yeniden açılarak politik tutsakların hücrelere konulması ve birçok hak gasplarını da içeren saldırılar uygulamaya konulmuştur.

Devrimci ve komünist tutsaklara yönelen bu savaş konseptine karşı direnerek karşı konulmuş, 1996 şanlı ölüm orucu eylemiyle saldırı bir kez daha püskürtülmüştü. Bu direnişin yarattığı devrimci atmosfer, devrimci dayanışmanın güzel örneğini sergilemiş ve kitlelerle bütünleşerek hak alma bilincini güçlendirmiştir. Devrimci irade karşısında geri adım atmak zorunda kalan egemen sınıflar yeni saldırı planlarına girişmişlerdir. Gölbaşı'nda maket hapishaneler üzerinde saldırı tatbikatları yapılyordu. Aynı dönem beklemeksizin F tipi hapishanelerin de yapımına başlanmıştı.

2000 yılında yapımı tamamlanan F tipleri komünist ve devrimci tutsakların nakledilmesi için öncelikle katliam yaparak ancak saldırıların alt yapısını, görsel ve yazılı medya üzerinde kimi aydın ve yazar bo-

zuntularıyla, ön hazırlık için anti propaganda faaliyeti başlatılmıştı. Devrimci tutsaklar yeniden ve çok kapsamlı saldırıyla karşı karşıyaydılar.

Küçük burjuva örgütlerinin kavramadığı sürecin sorumluluğu omuzlamaktan kaçınarak temelsiz gerekçeler ileri sürerek " bu boyutta saldırının olamayacağını" söylemekteydiler. 19 Aralık Katliamı'ndan sonra "ÖO sonlandırılıyordu bu saldırı olmayacaktı" demekteydiler. Oysa 19 Aralık Katliamı'nın görüldüğü dava mahkemelerinde ortaya çıkan "Tufan", "Bora", "Atmaca" gibi planların ölüm oruçlarından çok önce politik tutsakların doğrudan öldürülmesi gereken düşman güçler olarak tanımlandığı planların belgeleri ortaya çıkmıştır. İşte Gölbaşı'nda ki tatbikatların, bu projelerin fiili saldırı başlangıcı olduğu o zamanda ifade edilmişti. Bunu görmeyen küçük burjuva yapıların kendi tarihsel oportünizmini kabul edecekleri beklenemez.

Bu saldırıların boşa çıkarılması için tek bir eylem biçimi vardı: ÖO sürecin ağırlığı ve sorumluluğu üç parti ve örgütün omuzlarına binmişti. Devrimci iradenin bir kez daha zorlu bir sürecin karşısında direniş göstermiş halkımızın desteğiyle saldırının püskürtülmesi için önemli bir zemin oluşmuştur. Çözüme "İyimser yaklaşım" gösterdiğini yansıtmaya çalışan türk devleti arka planda saldırı hazırlıkları yaparak heyetle yapılan görüşmelerin tamamen formalite olduğu deşifre olmuştur. "Hayata Dönüş" adına 20 hapisaneye eş zamanlı saldırı başlatılmıştı. 28 şehitle yüzlerce yaralının olduğu bu saldırıyla F tipi hapisanelere nakiller yapılmış, ÖO direnişi yeni katliamlarla büyümüş ve başka eylem biçimleriyle direniş daha da güçlenmişti. F tipi saldırısına karşı direnişte 122 şehit ve yüzlerce gazi verildiğini kimse unutmamalıdır.

Bugün gelinen aşamada direniş bir biçimde hala devam etmektedir. Hücre tipi hapisaneler tecritin boyutu derinliği etkinliği dolayısıyla yarattığı tahribat ve tahrifatlar yaşanan politik süreç, bilimsel araştırmalarda elde edilen verileri daha anlaşılır halde doğrulamaktadır. İzolasyon altında tutulan devrimci tutsaklar keyfi uygulamalarla her geçen gün koşulları daha da ağırlaştırılmaktadır. 2005 yılında çıkarılan 5275 sayılı infaz yasası saldırgan ve keyfi uygulamaları yasallaştıran içeriktedir. En sıradan insanı ihtiyaçları dahi ortadan kaldıran, izin vermeyen, bir anlamıyla gerici faşist bir anlayışın tezahürü olduğunu görmekteyiz.

Bencilliğin yabancılaşmanın geliştirilmesi için her türlü olanak ve araçlarla düşkünleşmiş, kötürümleşmiş, bir kişilik yaratılmaya çalışılmaktadır.

Bencilleşmiş toplumsal düşünmeyen kendi özel dünyasına hapsolmuş, bir kişilik değil topluma kendisine dahi bir faydası olamaz. Hapisanelerde yaratılmak istenen kişilik içi boş bu kof kişiliktir işte. Devrimci olmayan her kişilik meşru kılınmaya çalışılıyor. Araştıran inceleyen sorgulayan bir toplum olmaktan çok

köleleştirilmiş kurallara itaat eden bir toplum... Dolayısıyla F tipi hapisaneler bunun için önemli bir araçlar olarak kullanılmaktadır. Hücre tipi hapisanelerdeki uygulamaları örnekleyerek yazımızı sonlandıralım.

5178 sayılı yasayla hapisane yönetimi tam yetkiyle donatılmış, yargılar, cezaverir, saldırı işkence yapar, infazını yakar, işine gelmeyeni suç sayar vs.

Tutuklu ve hükümlüler hücre kapısının dışına adımını atar atmaz götürülüp getirilirken ziyaret telefon avukat revir vb fark etmez çıkarken üst araması yapılır. Aynı gardiyanlar tarafından tekrar hücreye alınırken üst araması yapılır.

Ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası alan tutsaklar güneş görmeyen 6m2 lik tek kişilik hücrede günde bir saat hücre büyüklüğündeki havalandırmaya çıkarılıyor. Geri kalan zamanının tümünü hücrede tek kişilik bir yaşamla sürdürmektedir.

Devrimci tutsakların kendi aralarında söyledikleri türkçe , mari ve attıkları sloganlardan dolayı aylarca disiplin cezalarına çarptırılıyor. İletişim , hücre, ziyaretd. engelleniyor.

Kadın tutsakların hapisanede muayene esnasında askerin muayene odasından çıkmayarak tedavi hakkı engellenmektedir.

Verilen disiplin cezalarının en trajik-komik olan hücre içinde hücre cezası vermektedir. Havalandırma kapısı kapatılıyor, tu alınıyor verilen hücre cezası aynı hücre içinde uygulanıyor.

Devrimci tutsakların sohbet hakkı olmasına rağmen keyfi olarak uygulanıyor.

Verilen disiplin cezalarının cumhuriyet savcılıklarına infaz hakimliğine ve ağır ceza mahkemelerine yapılan itirazlar istisnasız türk adaleti bir türlü reddine diymiyor, tam tersine tüm cezaları onaylayarak cezaların yasal statü kazandırılmıştır.

Kendi ihtiyaçlarını gideremeyecek kadar ciddi sağlık sorunları olan hasta tutsakların tedavisi yapılmadığı gibi (kimi hasta tutsakların ölümcül hastalıkları taşımasına rağmen) tahliye edilme hakları olmasına rağmen tahliye edilmeyerek ölüme terk edilmektedir.

Sistemati olarak siyasi tutsaklar sürgün sevklerle yıldırmaya çalışılmaktadır.

Sosyalist gazeteler, dergiler, kitaplar, hapisane güvenliğini tehdit ediyor gerekçesiyle engellenmektedir.

F tiplerinde tecrit, işkence ve imha etme politikası boyutlandırılarak devam etmektedir. Hücrelerde devrimci ve komünist tutsaklar ağır tecrit koşulları altında direnişlerini sürdürmektedir. Tüm onursuz aramalar kaldırılana dek, herkes bu sorunu ciddiyetle ele almalı, devrimci tutsakların yanında olmalı, desteklerini arttırmalı, onların direnişlerine ses vermeli idirler.

GEYİK ANA'YA

Tarih bilincimizin derinliklerine inerek geçmişimizi hafızalarımızda taze tutuyoruz. Toplumsal olarak hayatımızda yaşadığımız gerçek olayları sadece yazılı olarak değil dilden dile anlatarak da beynimizde, yüreğimizde kazınarak, yer edinerek benimsenir, sahiplenilir, sanata, sinemaya, edebiyata kaynak olur. Kendimize sormaya, yargılamaya, hesap sormaya korktuğumuz zamanlarda olur. Önlenemez süreçten geçerek kendi gerçekliğimizle yüzleşemediğimiz ve hesaplaşamadığımız için sorunlar gittikçe derinleşir. Buradaki yüzleşme ve hesaplaşmaktaki kastımız tarihsel zulmü yaratan sistemi değiştirmektir. Bıçağın kemiğe dayandığı an acıların

çarmıhında zulme karşı direnmeye başlanır. Yeryüzünde canlı ve cansız bütün varlıkların paylaştığı bir dünyada, onurlu, özgür ve eşitçe bir yaşamın tutkusu kesintisiz sürmektedir. Ezilenler, bütün haklarını ellerinden almaya çalışan egemen sistemlere karşı büyük direnişler göstermiş, savaşmışlardır. Her tarihsel süreç kendi destanını yazarak tarih sayfalarında yerini almaya devam eder, biz de çektiler zulumlerin tanığı, mağdurları olarak yanan, yakılan, direnen, kanayan ve ölenleriz.

Analarımız, babalarımız bizlere 1937-1938 katliamlarını bazen bir masal gibi, bazen göz yaşları içinde öfkeyle anlatarak geçmişimizle

tarihsel köklerimiz üzerinde yüzleşerek büyüttüler bizleri. Dağlarla yoldaş olan analarımızın gecelere ağıt yaktıklarını çocukluğumuzda öğrendik. Dostumuzu da düşmanımız da çocukluğumuzda tanıdık ve ayırmaya başladık. Bu yaşamımızın acı gerçeği idi. Bir rüzgarın suratımıza vurması gibiydi. Büyüdükçe masal gibi dinlediğimiz gerçekler önümüze dikildi, zulüm çarkından geçtik. Ve dahası cellatlarımız, satırlara sığmayan vahşetiyle bizleri uykudan uyanırdı.

Kürdistan tarihinde özellikle son yüzyılın toplumsal ve ulusal kurtuluş mücadelesinde kadınlar önemli yer tutar. Dersim'in mücadele ve isyan geleneğinde silah kuşanıp savaşıyan kadının direngen ruhu toplumsal ilerlemenin politik ve siyasi bilincinde kendisini var ediyor.

Doğuran, üreten, savaşıyan, kanayan, kahramanlık gösteren emekçi Kürt kadının yaşadığı tüm zorluklar ve direngenlik, Kürdistan'ın mazlum halkının çektiği acının en çıplak acı gerçeğidir. Feodal yerleşik geleneğe egemen Türk devlet baskısına başkaldıran, hiçbir zaman boyun eğmeyen Geyik Ana'dan bahsetmek, devrimcileşen emekçi kadının gücünü anlamak bakımından önemlidir. Geyik Ana direnen Dersim kadınlarından biridir sadece... 37-38 Katliamının tanıklarındandır. Bütünüyle anlatamayız fakat toplumdaki yerinden ve direngenliğinden bir nebze de olsa bahsedebiliriz.

Kendi kavrayışını şöyle yalın ve öz ifade ediyordu. "Ana çocuksuz, devrim haksız olmaz". Yaşamın bütün zorluklarına göğüs gerip aşiret içerisinde isyanını gerçekleştirerek; erkek egemenliğine meydan okuyarak kadının hükmünü sağlar ve her ortamda söz hakkı verilmeye başlanır. Bir şey yapıldığında kendisine mutlaka danışılarak, fikri alınarak işler yapılır. Feodal toplumun erkek egemen sistemi içerisinde kadının üzerindeki katmerli baskıya dayanılmaz haksızlıkların dışı vurumudur. Geyik Ana'nın isyanı faşist Türk devleti tarafından gerçekleştirilen katliamların ve zorla göç ettirmenin bire bir tecrübesini yaşamış ve yaşadığı acı gerçekleri bilince çıkararak isyanını akıtacağı nehri bulmuştur. Bu gerçeklikten hareketle, partizanca yaşam kavgasına hayatı boyunca kucak açmış, sahiplenmiştir. Hiçbir ayırım yapmadan bütün devrimcileri anne sevgisiyle en iyi şekilde karşılar, maddi manevi olarak beslerdi.

Devrimci mücadelenin gelişmesiyle beraber haksızlıklara karşı doğru çözümler ortaya koyan devrimci bir kültürle tanışması Geyik Ana'yı kendi duruşu ve bilincinde bir üst aşamaya sıçratmıştır. Okuma yazması olmamasına rağmen yaşam tecrübesiyle adaletli, özverili ve doğru bir yaklaşma pratik içerisinde elde ettiği birikimini insanlarla paylaşarak konuşarak halk içerisinde elde ettiği birikimini insanlarla paylaşarak konuşarak halk içerisinde sevilen sa-

yılan biri haline geldi. Toplum içerisinde yaşanan sorunların çözünme yönelik partizanca yaklaşımı geyik anayı daha da ön plana çıkmasına sebep oldu. Bu faşist türk devletinin dikkatinin üstüne çekilmesi baskı işkence ve zor anlamına geliyordu. Çocukları hapishanelere atıldı. Yapılan işkencelere tanık oldu işkenceye uğradı. 38 devam ediyordu. Gördüğü işkence karşısında hiçbir zaman geri adım atmaması sistem tarafından tehlikeli kadın olarak ilan edildi ve üstü "kırmızı kalemle" çizildi. 12 Eylül'ün askeri faşizan baskılarından Dersim fazlasıyla nasibini aldı. 1980 in baskılarından sonra 1984'e Edirne'ye sürgün edildi. Fakat kadının hükmü Edirne de sürmeye devam etti. Türk milliyetçi sistemle dışlanıp aşağılanan bir topluluk olarak roman mahallesine tek odalı bir eve yerleştiren devlet yetkilileri "belki bu çingeneler içinde adam olursunuz" diye alay ederek oradan uzaklaşırlar. Geyik ana nın fark gözetmeyen devrimci insanca yaşamı oradaki çingene halkıyla kısa sürede ilişki geliştirmesini kolaylaştırır. Ve herkesin sevgi saygısını kazanır. Hergün karakola gitme imza atma zorunluluğu getirilmiştir. Bir süre hergün karakola imza atmaya gider. Bir süre sonra "artık bunada son vermem gerekir" diyerek karakola imza atmaya gitmeyerek isyan eder. Malum faşist devlet yetkilileri bu yaşlı tehlikeli kadını fazlasıyla merak eder. Zaman geçirmeden geyik anayı almaya iki minibüs dolusu polis gelir. Toprağından, yurdundan, kökünden kopardıkları tecrit edip yalnızlaştırdıkları bu yaşlı kadın almaya geldiklerinde hiç ummadıkları bir direnişle karşılaşılır.

Roman mahallesinde ki halk sahiplenerek "biz geyik anamızı vermeyiz" deyip tavır koyarlar. Polisler direniş karşısında eli bol geri dönmek zorunda kalır. Durumu vali ye bildirirler. Vali dosya ya bakarak "bu kadın gerçekten tehlike yaratabilir. Buradan gitmesini sağlayacağım" der. Kadının direnişçi kişiliği korkutmuştur valiyi. "nereye gitmek istersen oraya git" der kurtulmak için ve sürgün kaldırılır. Akhisar'a yerleşir. Uzun bir süre Akhisar'da kalır. Baskı, denetim devam eder. Devlet akhisar'da da rahatsız olmuştur. Geyik anadan ve sonra İstanbul a göç etmek zorunda kalır.

Sürgünler kolay değildir ve yaşanmadan anlaşılamazlar. Acıyla emzirilen insanların hikayeleri vardır, direnişle örülü göç yollarında. Geyik ana devrimci çocukları ve torunlarına, tanıyanlara güç veren duruşuyla son nefesine kadar partizanca yaşamayı sürdürerek onurlu yaşamında taviz vermemiştir.

Yolculuk...

Yolculukları sevmişimdir daima, hele de omuz başında sevdiklerin, yoldaşların varsa yolculuğun asla bitmesini istemezsin... Kuşkusuz bulunduğu yere göre yolculuk kendi özgünlüğü içerisinde güzeldir. Dağlardaki yolculuğun onca yoruculuğuna rağmen kim bitmesini ister ki? Sizlere bu yolculukta esasen dağları anlatmayacağım, dağlardaki yolculukları başka sayılara erteleyelim. Yolculuk köşemize mücadelede hayatımızdaki yolculuklara dair ekleyeceklerimiz olacaktır.

Biz şimdi hapishanelerdeki istem dışı yolculuklardan söz edelim... İrademiz dışında gelişen bu "yolculukların" taraflar arasındaki kıyasıya mücadeleyi bir nebze de olsa sizlere taşıyalım. Sürgün ve sevkler esnasında düşmanın zulmüne ve umutsuz çırpınışlarına dair yaşadıklarımızı sizlerle paylaşalım. Kuşkusuz yaşananları abartmaya gerek yok, zira mücadelenin ufacık parçalarından sadece bir tanesidir. Buna rağmen bütünü oluşturan parçacıklardan biri olması açısından her yerde olduğu gibi, bu parçalarda da sergilenen duruş çok önemli. Bu önemi bilen devrimci tutsaklar sürgün ve sevklerin amacını boşa çıkarma ve yeni bir çarpışma mevzisine dönüştürme cüreti sergilerler.

Gerici egemen sınıfların koruyucusu faşist Türk devleti, akla gelebilecek her türlü yöntemle politik tutsaklara saldırıyor. Sürgün ve sevkler de saldırıların

bir parçasıdır. Korku ve acizliklerini gizleme gereği duymayarak sevk edildiğimizi söylemeye dahi cüret edemezler. Bunun yerine yıllardır başvurdukları o bildik yöntemlerine sığınmakta, adeta kaçırıncasına sürgün etmeyi seçerler. Bir sabah hiç hesapta yokken "mahkemen var" denilerek yalan söyleyerek ring aracına götürdüler. Ringde adli bir mahkûmdan "sürgün-sevki" öğrenmiştik. Kapılara vurup sloganlar haykırdık, öfkelenedik. Acıyorduk hallerine, acizlikleri gücümüzün haklılığımızın en berrak göstergesiydi. Biz de gülüşümüzle karşılyorduk zalimin pervasızlığını. Kadınların binlerce yıllık köleliğinden uyanışını karşılarında görmek istemiyorlardı. Sistem kadınların her görkemli direnişini, uyanışını gördükçe korku dağları onları teslim alıyordu. Bu nedenle saldırganlık ve ahlaksızlıkta sınır tanımıyorlardı...

Diğer bir yönde kısmi başarı elde etseler de halkın stratejik olarak gerçekliği karşısında daima güçsüzdürler. Halkımızın deyimiyle "bükemedikleri bileğin" gücünü gördüklerine şahit olmamız ve gururu taşımamız zulümkarın zulmünü geride bırakıyordu. Korku dağları teslim alınsa onların yüreklerini, bu bizim savaş siperlerimizin niteliğini gösteriyordu. Hırsızlık ve sömürüye dayanan sınıfları koruyan güçlerin tavrı, sınıf karakterlerine uygundur, buna göre de yönelimlere girmektedirler. Sürgün ve sevk yapıldığı tarzına da bu yansıdı ama onlar gücümüzü

küçümsemememiz gerektiğini bir kez daha hatırlamışlardı bize.

Türkiye-K. Kürdistan hapishanelerindeki kadının sınıf bilinçli, cüretli duruşunu kaldıramayanlar, sistemli bir saldırı olarak Sincan Hapishanesi'nde de sürgünlere baş vurmuşlardır. Bir nevi geçici çözümlere sığınmış olsalar da sistemin zorbalığına çare olamazlar. Zira bu yöntemleri her yerde ellerinde patladı. Devrimci tutsaklar nereye sürgün edilmişlerse götürüldükleri her yerde soluksuzca mücadelelere katkılar sunmaya devam etmişlerdir.

Kuşkusuz her şeyde olduğu gibi burada da ilk anda belirsizlik hüküm sürer ancak bu belirsizlik çatışma anında açıklığa dönüşür. Devrimci zorunluluğun bilincinde olanlar, doğruyu yapmakta da tereddüt etmezler. Elbette bütün bunların yanında işin bir de duygusal boyutu vardır. Koparılıp sevdiklerinden, götürüldürsün... Son kez vedalaşma, "hoşça kal" fırsatı tanınmaz. Bunun yarattığı öfkeyle yanıp kavrulur yüreğin.

Bu saatten sonra düşmanla irade savaşı şiddetlenmiştir. Doğru bildiğin tüm değerler adına zulümkârın yüzüne sevdiklerinin öfkesini de öfkene katarak karşı duruş sergilenir... Bu çatışma mevzisinde yalnızım ama bu haklı tavrımın gücünü asla eksiltmemeli, bunun için elinden geleni yaparsın.

Koparılıp kapatıldığın ring hücrelerinde her şey işkenceye dönüştürülmektedir. Faşist, erk zihniyetin gerici, uzlaşıcı tüm yaklaşımlarını boşa çıkarma iradesiyle donanır insan, tecrit sisteminin uygulamalarından biri olan ring aracındaki kamerayı peçeteyle kapatmak saldırı gereksesi olur. Sonra kamerayı açmamız durumunda buz gibi havada açtıkları soğuk klimaları kapatabileceğini önerir. Şaşırmıyorsun ahlaki olmayanların böyle davranmasına, bize reddetmek kalır sefilce pazarlık önerilerini. Karşı protestoya dönüştürüp, sloganlar eşliğinde kapı dövüp faşist zihniyetleri mahkûm edersin. Onlardan moda tabiri haline gelen "siz diyalogdan anlamıyorsunuz" gibi gayri ciddi pişkince bir cevap duyduğunuzda gizli gülümseme hakkını kullanıyorsunuz ister istemez.

Nihayetinde soğuk havada açtıkları soğuk klima adeta soğuğu iliklerine değin hissettirir. Bildiğimiz bu eski numarayı boşa çıkardık. Onlar soğuk havada soğuk, sıcak havada ise sıcak klimayı açmaya devam ederler. Zihnime yazın sığağında kızgın güneş altına bırakılan ring aracında şehit düşen devrimci tutsaklar düşer, aynı sürgün yollarında işkencelerde bedenlerinin bir kısmını yitiren devrimciler... devam ediyor işte tarihsel yürüyüş... Bedenimiz üşür ama bilincimiz giderek sınıf özlü bir ışıltıyla donanır. Sürgün-sevk boyunca marşların, türkülerin, şiirlerin tonu daha da yükselir. "Güneşi İçenlerin Türküsü"nden akılda kalan kıtaları okumak, başka olağan durumlardan

çok farklı bir tat bırakır ruhumuzda. Akabinde mehter marşını açarak yanıtlasalar da durmak yok...

Uyan artık uykudan uyan

Uyan esirler dünyası

Zulme karşı hıncımız volkan

Bu ölüm dirim kavgası...

Devam edip giderken metalik radyonun sesi kısılır. Gizli bir uzlaşma ister gibi devrimci kadının susmasını isterler. Mekânın geri uzlaşmasına geçit vermeden "feda olsun canımız halk savaşına" marşıyla dağların, zindanların, alanların gücünü birleştirir, cevap olmak... O çokça bildiğimiz ırkçı, kafatasçı marşların yükselen metalik seslerin hükmü kalmamıştır artık.

Bu gülünç durum karşısında susmuyoruz, geri kitleleri maniple etmenin geri silahları bize karşı kullanılıyor. Ancak bu kez de yanılığın o marşlarına benziyordu. Bizi susturmak bir irade çatışmasına dönüşür. Boyun eğmeme, saldırılarını her tavrımızda yıki-

ma uğratma duruşudur; önemlidir.

Bizim güvenimiz, haklılığımız emeği üretenlerin mayasındandır. Kardeş halkların türkülerini, marşlarını, enternasyonalin dizelerini alabildiğince gür söylüyoruz, susturamazlar. Sesi giderek yükseltseler de onlar da bir süre gülünçleştiklerinin farkına varmış olacaklar ki kısıyorlar sesi... Diğer yandan kapının dövülmesi etkili oluyor kuşkusuz.

Sürgün-sevki yol boyunca çeşitli şekillerde protesto ediyoruz. İşkenceye dönüşen bu sürgün-sevk yolculuğunda düşmanın beklediği gerçekleşmiştir. Tüm faşistçe saldırılara başvurmaktan geri durmamaları da bundandır. En insani ihtiyaçlar olan içme suyunu bile engellemeleri, tuvalete götürmeleri başka nasıl izah edilebilir? Böbrek sorunları olan tutsaklar için bu yaptırımın nasıl bir işkenceye dönüştüğünü anlamak zor değil. Bu türden insani ihtiyaçları engelleme ya da saatlerce uğraştırma- larının karşısında tutsakların direnmekten başka yolları yoktur.

F tipi tredman mantığına göre uy- sal davranmak, emre itaat etmek, asker olmak gibi derdimiz olma- dığından saldırılar da kaçınılmaz oluyor. Bizler de devrimci görevimizin bilincinde olan kadınlar olarak gereken cevabı verme azmiyle doluyuz. Bu sürgün-sevkte de böyle olmuştur.

Haliyle bir alınan yer, bir de bırakılan yer vardır. Sürgün edildiğimiz Adana/Karataş'a varıyoruz ve ge- reğince selamlanıyoruz(!). Geldiğimiz hapishanenin faşist mantığıyla örtüşen uygulamalarla karşılaş- yoruz, direniş tavrımızı ortaya koyuyoruz. Kuşkusuz bunların da kendine has bir bedeli olmaktadır. Bizler bu bedeli onur olarak taşıyoruz. Kim güçlü? Silahla donatılanlar mı yoksa bu silahlar karşısında direnen devrimci kadınlar mı? Elbette güçsüzlükleri yol boyu morallerini bozmuştu. Hapishanenin gri girişinde, kendilerince son hamleyle alaya almaya çalışarak durumlarını gizleyerek, "yapma... Bak arkadaşların eşyalarını göndermişler, seni gönderirken mutlular" diyerek gülünçleştiler. Ama bir süre sonra bu geri- ciliğin sesi çıkmaz hale geliyor. Zira konuşurmu- yoruz... Karşılayanlar ise olanları ilgiyle, futbol izler gibi izliyordu. Durum hem gülünç hem de itici gelmeye başlıyor. Son sözü söyleyip susuyoruz.

Diğer yandan yeni hapishaneye giriş merasimi devam eder. Kadının cinsiyeti gözetilerek cins kimliğine yönelilir. Karşı direniş sonucunda bu acizliklerinden de bir şey elde edemeyeceklerini anlayıp geri adım atarlar. Direnişe karşı arama işkencesi, taciz ve ha- karet saldırılarından sonra sürgün yolculuğu ta- mamlanıyor. Elbette yeni bir saldırıya kadar...

Devrimci iradeyi kırmaya dönük akla gelebilecek birçok psikolojik savaş metoduna başvurulur. Ama bunları boşa çıkarmak sanıldığı gibi imkânsız değildir. Zira başarmak için ilk adımı atanların kazanacağı yarımlar hayal değil, gerçeğin en yakın halidir. Bu berraklığın tarihsel, toplumsal, sınıfsal özünü omuz- layanların gelecek için söyleyecek sözü var. Bu sözü söyleyenler olarak kendimizi ve hayatı yeniden ya- ratma azmiyle sarılıyoruz geleceğimize. Mahpus- hanelerde sürgün veya başka saldırı yöntemlerinin, yakılan bu meşaleyi söndürmeye gücü yetmez. Büyük yolculuklara çıkanlara sürgün saldırıları ney- leye...

2010'da Sincan Kadın Hapishanesi'nden zorla Mersin, Kırşehir, Karataş Hapishanelerine sevk edildik. Dev- rimci, komünist kadınlar da F-Tipi tecrit-saldırı kon- septinde kesintisiz saldırılara uğramaya devam ediyor. Her sürgün bir yolculuk, her yolculuk özünde bir çatışma ve direniştir hapishanelerde...

Hücrelerde devrimci irade

Hapishaneler tarihi, sınıf mücadelesinde ezen sınıfların ezilenleri bastırma ve tecrit koşullarına hapsedmek, yıldırma yönteminin bir parçası olarak burjuva-feodal sınıflara hizmet etmek için bilinçli ve sistemli bir şekilde yaptığı caydırma ve sindirme politikasıdır. Ülkemizde ise bu politikanın özel koşulları yaratılmış, devrimci-ilerici-demokrat-aydın kesimi tecrit koşullarında yok etmek, sisteme karşı teslim olmayanları ve ona karşı direnenleri ise tecrit koşullarına hapsederek susturmaya çalışmıştır. Özelde F tiplerinin mimari yapıları ve iç işleyişine bakıldığında tecritin derinliğini görmek mümkündür. Yürürlükteki ceza infaz yasaları tamamen öldürme ve sindirme politikalarına elverişli bir şekilde düzenlenmiş yasal kılıfı dahilinde, sınırsız, istediğini yapma özgürlüğü tanınmıştır. Faşist hükümlerin uygulandığı astığım astık, kestiğim kestik dedirten saldırganlıklarıyla muhaliflerini kanlı politikalarıyla egemenlerin çıkarı uğruna bastırmaktadır. Başta ABD-AB patentli bu politikanın uygulanmasının temel amacı, toplum içinde sistemin politik-siyasi zorbalığına sesini yükseltebilecek dinamikleri sessizleştirmek, sessiz ölüme mahkum etmektir. "Yüksek güvenli" tanımlamasının amacı da bunu gütmektedir. Toplumu içinden soyutladığı bireyi "karantina" altına alarak düşünen, yazan, çizen insanları üretimden koparmak, ağır tecrit koşullarını sürdürerek toplumdaki tamamen ayıklamaya çalışmaktadır.

Bu paranoya hapishane bünyesinde şiddetli sistematik karşılığını bulmakta ve siyasi tutsakların

adeta göz göze gelmesi, selamlaşması bile suç olarak tanımlanmaktadır. Burada temel sorun devrimci tutsakların yaşamdan kopması, hatta üreten değil, her şeyi sürekli isteyen bir hale gelmesi bir nevi kendi yaşam duruşunun anlamını yitirmesi, sorgulamaması, egemen sınıflar için bir tehlike olmaktan çıkmasıdır. Türk hakim sınıflarının öz olarak niyeti ise kapatma, sessizleştirme, liberalleşen bir noktaya getirme ve inceltilmiş politikalarla insanların bilincini ve iradelerini teslim almaktır. Devrimci yaşam, devrimci üretimin yapılmaması yönünde hakim sınıfların yarattığı bu karşıt örgütlenme ve teslim alamıyorsa tecrit içinde üretimden koparmak, hayatla bütün bağlarını kesmek, hücre içinde yalnızlaştırmak ve psikolojik baskı altına almak hakim sınıfların politik örgütlenmesine engel olmayacak düzeye getirmektir. Bu zalimce saldırı dışarıdaki halk kitlelerinin ezilmesi ve sindirilmesiyle karakterizedir.

Biz komünist ve devrimcileri iradelerinin sınıandığı ve hapishanelerde, yeniden ürettiğimiz sınıfsal devrimci muhalefetin içeriden dışarıya yansımalarıyla yarattığı halkımızın devrimci sınıfın devletin şiddetine karşı birleşerek güçlenmesini istememektedirler. Hakim sınıfların sömürüsüne, devletin vahşi şiddetine karşı sesini yükselten tüm muhalif kesimin dayatılan hapisliği bertaraf etmek için devrimci cepheyi mücadeleyle örecek devrimcilerin üzerindeki tecrit koşullarını da kıracaktır.

Biz bütün tutsak düşmüş komünist ve devrimciler yaşamımızda üretim alanları oluşturarak, sessiz

kalmayarak, insanlık dışı politikaları her alanda alt edebileceğimizin bilincindeyiz. Toplumu hapishanede tecritin bütün saldırı ve teslim alma oyunlarının bir işe yaramadığını devrimcilerin hayatı üretmekte olduğunu ve her doğan yeni günde, yeniden ürettiklerini taşıma çabamızı sonuna kadar götüreceğiz. Devrimci yaşamın böylesi koşullarda yazılarımızla, resimlerimizle, şiirimizle hayatımızın sadece hücreyle sınırlı olmadığını dışarıdaki sınıf mücadelesinin bir parçası ve en sıcak çatışma siperinde olduğumuz bilinmelidir. Evet, hapishanelerde biz devrimcilerin yapacakları sınırlı olabilir ama bizler bu sınırların ufkuna bakarak hareket etmiyoruz. Devrimci duruş ve tavrımızla düşmana karşı direnirken halkımızla olan kopmaz bağımızı ortaya koyuyoruz.

F tiplerinde azgınca saldırılar da, siyasi tutsaklara her alanda faşist uygulamalarını dayatsalar da şiir okumamıza, türkü söylememize, sloganlarımızı haykırmamıza engel olamazlar. Genelgelerin bile yok sayıldığı, hukukun işlemediği, darbe rejimin işlediği, adaletsizliğin hüküm sürdüğü, insan yaşamını, onurunu ayaklar altına aldığı, hasta tutsakların sessizce ölüme mahkum edildiği, fiziki yok etme ve teslim alma sürecinden geçtiğimiz bu dönemde de hapishaneler irade savaşının siperi olmaya devam etmektedir.

Hapishanelerde devrimci yaşam için üretim, paylaşım ve direnmenin olmazsa olmazı hücrelerin tecrit çarklarının kırıldığı devrimci iradenin duvarların dışına taşırılması birbirinden koparılamaz. Tecritin devrimci yaşamı teslim alamadığını, yaşamda yoldaşlığı esas alarak devrimcileşerek dönüşmeye devam edenler sözlerini söylemeye devam ediyorlar. Siyasi tutsakların bağrında büyüttükleri o haykırışı cüret ederek devrimci çığlığa dönüştürmek, tarlada, fabrikada, sokakta, dağda hakim sınıfların sömürücü zorba düzenine karşı irademizi koyarak yeniden ve yeniden dikilmektir. Hapishanelerde ilmik ilmik direnilerek yaşam örülmeye devam ediyor.

ANI

SONGÜL KAÇAR

Güzel ve hareketli bir güz mevsiminde tanıdım Delal yoldaşı. Sessiz, sakın bir yapıya sahipti. Onu bazen ne kadar da baksan derinini kolay kolay göstermeyen Munzurların derin göllerine benzetirdim. Bu sözüme çok gülerdi. Zira o sessiz sakın olduğu kadar vakur bir edaya da sahipti. Onu tanıdıkça nasılda mütevazı ve hesapsız bir sevgiye sahip olduğunu görebiliyordum.

Önceleri neredeyse "ukala" diyebileceğim denli kibirli görünen bu özgür kadın zamanla bizi kendi öz kişiliğiyle tanıştırdı. Delal çalışmış olduğu tekstil işinde her emekçi kadın gibi çifte sömürü ve baskıyı yaşamıştır. Emekçi dünyası onu mütevazı yaptığı gibi bir o kadar da zenginleştirmişti. Delal'imizle hayata dair her şeyi paylaşabilir acı ve sevinçleri bölüştürebilirsiniz. İnandığı güzellikler gibi bunu taşımasını bilen niteliklerle donatmıştı yüreğini, bilincini.

Koşullarımız zordu hayli yıl 96 askeri harekâtlar arttırılmış, sürekli peşimizdeydiler. Karşı devrimin iç uzantılarının akıbetini öğrendiğinden faşist güçler daha da azgınlaşmıştı. Delal kısa sürede nasılda gerillanın zorlu yaşam koşullarına adapte olmuştu. Doğa ile kısıcak zaman diliminde kardeşleşmişti. Kuşkusuz emekçi özelliklerinin bu kaynaşmada payı büyüktü. Ancak bu tek başına etken değildir. Zira yoldaşın toplamı çok daha fazladır. Bunu zaman geçtikçe daha iyi anlıyorduk. Onun ataerkil ve kapitalist tüm yönelimlerine karşı özgürleşmenin en doğru yolunu nasıl keşfettiğini ve o özgürlük yürüyüşüne katılmak için nasıl da kendisiyle çatıştığını heyecanla elleri titreye titreye anlatması görülmeye değirdi. Ko-

şulları aşır gelen Delal'ımız dağlarla kardeşleşmesinin, düşleriyle bütünleşmenin yanında sıradanlığın ötesinde anlam buluyordu.

Dağlarda sıradanlığı aşarak kardeşleşmek öyle sanıldığı kadar da kolay değildir. Doğa ile doğallaşmanın en güzel örneğini kadınlar sergilerdi. Bizim için ve Delal'de sadece doğayla doğallaşmamış onunla birçok açıdan bütünleşmişti. Sınıf mücadelesi açısından da aynı bütünleşme iradesini göstermişti. Delal yoldaş, doğanın zorunluluklarıyla sınıf mücadelesinin kanunlarını doğru şekilde kavrayanlardandı. 1996 Karşı Devrimci Hücre (KDH)'nin açığa çıktığı dönemde tereddütsüzce partiye zorlukları göğüslemiş, üzerine düşen vazifeleri yılmadan yerine getirmiş biriydi. Yaşamımızdaki görevleri o her zaman ki sade gülümsemesiyle karşılar ve layıkıyla da yerine getirirdi. KDH'nin partimizce açığa çıkarıldığı 1996 yılında Delal yeni ve politik bilincinin geri olmasına rağmen dost ve düşman arasındaki ayrımı yapmakta zorlanmamış, o vakur edasıyla parti çizgisini pratikleştirmişti. Safların arındığı kadar saflardaki bireylerin arınabileceği bilincinde olardı. Zorluklar aşıldı parti yoluna devam etti.

"Ataerkil sistemde ikinci cins kimliğimiz tanı vergisi gibi benimsetildiği, biz kadınların da bu köleliği kaderimiz deyip sineye çektiğimizi sen de biliyorsun. Ben de bir zamanlar o örgütsüz göğün yarısı kadınlardan sadece birisiydim" der, uzun uzun kafa sallardı.

Delal buna isyan ederken kadındaki pratik, politik, felsefi, kültürel vb. geriliğin erkeklerde oranla daha büyük olduğunu ve bunu aşmak için çaba harcayan kadınlardan biri olmak istediğini her defasında da dillendirirdi.

Bütün bunlardan da anlaşıldığı gibi KDH'ye olan öfkesi ve kini sıradan değildi. Zira o kurtuluşun dönüştüğü mevsizlerden geçtiğini çok iyi biliyordu. Dolayısıyla bu mevsinin öyle ya da böyle geriye itilmesi varlık-yokluğu tartışılır hale getirmeye çalışmasına dipdiri kızıl inancıyla karşı duruş sergilemişti.

Dağların sevgili kızıl karanfili Delal'imiz çok kısa kalabilmişti gerillada. Bu da yürüttüğümüz müca-

delenin diğer yönüdür. Her an her dakika ölüm ve yaşam iç içedir dağlarda. Evet 1996 ölüm orucu süresince yoldaşlarımız hapishanelerde faşizme karşı "özge fidanca" bir direniş savaşı başlatmışlardı. Gerillada da silahlı eylem yapılacaktı. Delal de bir grup yoldaşıyla eylem birliğine seçilmişti. Bu görevlendirmede yer almak onu müthiş mutlu etmişti. Cüreti, tutkusu, öfkesi başkaydı. "Her şeyi iç içe yaşıyorum" çok sevinçliydi kara kızımız. Nasıl mutlu olmasının ki soracağı hesap dirhem dirhem eriyenlerin iradesinde anlam bulacaktı. Ayrılıp birliğe doğru yürüdüğünde geri dönüp gülümseyerek "göreve çıkacağız göreve" demişti. Bir ihbar sonucu kuşatıldıkları yerde düşmana karşı şaşmaz bir kararlılıkla nasıl da direndiklerini yoldaşlardan öğrenmiştik. Bu ölümcül çatışmada iki kızıl gülümüzü yitirmiştik. İki yoldaş, iki kız kardeş kadının, insanın özgürlüğü için tutuşturmuşlardı yüreklerini. Kanları daha kurumadan biz de yaşanan o direnişe tanık olmuştuk.

Delal ve Rojda yoldaşın bu çatışmada onlarca düşman askeriyle hesaplaşmaları binlerce yıllık özgürlük tutkusuydu. Ataerkil egemen sistemin kolluk güçlerine öfkeleri bilindikçe biliniyordu. Bu bilinçle çatışan iki kadın savaşı gerilla özgürlük mevsimizi daha da büyüttüler. Aynı yerde yaşam vermişlerdi geleceğimize. Ve son kez kucaklaşacağımızı bilmeden sözler vermiştik. Yüzlerce hatta her milletten binlerce kadın onun yaptığı gibi zulme başkaldırarak onun aktığı nehirlerle akmalıydılar. Başka da olmazdı ki zaten. "her yeşil dağın sırtında kızıl bir kadın olmalıydı" nasıl da yakıştırdı ifadelerine.

Daha sonra yoldaşlardan öğrendim cüretli cesaretini. Hiç şaşımamıştım. Delal kendisiyle özdeş olanı yapmıştı. Yoldaşını Mg3'le taramışlar. İnce uzun bedenine onlarca mermi saplanmış o kendisini yoldaşlarına siper etme ruhuyla şehit düşmüş.

Delal ile Rojda emekçi işçi kadınların mücadele içerisinde her türden gericilikten arınarak özgürleşmenin en bariz örnekleriydiler.

İKİ KİŞİLİK KORTEJ

Kendilerini doğuran kadınlara...

5 Ocak sabahı evinin kapısını açtığı anda, Ankara'nın ayazı çarptı yüzüne. Sanki derin dondurucunun kapısını açmıştı. Kapıyı ardından kapatıp, dizlerine inen kabanına daha sıkı sarıldı. Çenesini, fular gibi boynuna sardığı eşarabının ardına gömdü. Tenha sokakta, botlarının gıcirtısını duyuyordu. Eldivenli elleri kabanının cebinde, parmaklarının arasındaki bilyeyi çeviriyor, beş parmağıyla okşuyor, bazen de parmaklarının arasında sıkıştırıyordu. Adam, çocukluğundan kalma ve içinde gökkuşağının renkleri olan bilyeyi altı ay önce hediye etmişti.

Caddenin kaldırımındaki iki adamın laf atmasıyla, taşlanıp düşürülen elma gibi düştü düşlerinden. Yüzündeki gülümsemenin yerini öfke aldı. Bilye parmaklarından cebinin derinliğine düştü, dereye düşen çakıl taşı gibi. Adımlarını hızlandırdı, otobüs durağında beş altı adam ve bir kadın vardı. Caddeden geçen araçların plakalarındaki harflerin kısaltmalar olduğunu düşünerek açılımlarını yapmaya başladı. Ne zaman duraklarda sıklılsa, kendi icadı bu oyuna

başlardı. Plakasında AKZ harfleri olan otomobil selektör yapıp, korna çalarak önünde duracak kadar yavaşladı. Direksiyonda olan adam, yılışık bir yüzle, boş olan ön koltuğun üzerine doğru eğilmiş, kapıyı açacakmış gibi duruyordu. Yüzünü durağa çevirince, patinaj yaparak duraktan çıkıp uzaklaştı. İçinden "armut kafalı zağar" dedi. Polis otobüsünün buğulu camlarından, polislerin silüetleri görünüyordu. Eg-zozsundan simsiyah duman çıkararak geçip gitti.

Adamla karşılaşma düşüncesi, cemre düşürüyordu yüreğine. Bineceği otobüsün önünde durdu, üç kapısı açıldı. Arka kapılardan inen yolcular oldu. Tıka basa dolu olmasa da birkaç durak sonra dolacağını biliyordu. Adamın olmama ihtimali ve binme zorunluluğu! Otobüsle arasındaki yüz santimlik mesafe, alevden bir duvardı sanki. Gayri ihtiyari, ayağını basamağa atıp çelik renkli trabzanı tuttu, öğrenci kimliğini şöföre gösterip, elektronik biletini bastı. Boyuna doladığı eşarabını burnunun üzerine çekti. Arkaya yöneldi. Otobüs hareket edince ayağının altından

halı çekilmiş gibi oldu, çarptığı adamla göz göze gelince, yüzündeki anlık mahcubiyetin yerini gülümseme aldı. Yol boyu düşlerinde olan adama sarılma isteğini bastırıp, tutunarak dengesini sağladı. Adamın çantasını alıp boynuna asmasına, nazlanıp, belli belirsiz itiraz etti. Günebakana tutunmuş sarmaşık gibiydi. "Ne çok istiyorum, kavgada da böyle omuz omuza olmayı. Çantam bende olacak ama geçen ay da tiyatro biletimizi ödemiştin." Adamın gülümseyerek bakışlarına, kaşlarını çatıp yüzünü pencereye çevirdi. Ankara'nın soluk ve soğuk görüntüsü akıyordu gözlerinin önünden. "Neden çantamı almasına fırsat verdim ki". "Almasaydı bu defa da neden almıyor diye yakınırımdım". "Sımsıkı sarılsa ya." "Sen sarıl". "Ben kadınımdı". "Yine mi mazaretler". "Of ya bi sus". Otobüs değil de, bulutlara binmişti sanki. Adamın boynuna sarılıp gülen gözlerini ısırıcasına öpme isteğini derin nefesler gibi dolduruyordu içini. Patlamak üzere olan badem tomurcuğu gözlerini, adamın gözlerinden çantasına kaydırdı. "Sınırlar olmasa dolaşacak dünyayı".

Aynı üniversitede okudukları adamın illegal bir örgüte sempati duyduğunu, günün birinde dağlara

gideceğini biliyordu. Alıp çantasını sırtına atarken arkasında duran kadına çarptı. Dönüp, titrek sesiyle özür diledi. Adam "bir gün de sağa sola toslamadan in, bin" der gibi bakıyordu. "Gideceksin biliyorum". Otobüs durakta durdu, kapıları açıldı. Son basamağına basmadan atlayarak indi. Hızlı adımlarla okula yöneldi. "Gidecek" kelimesi halka halka genişliyordu düşüncesinde. Sanki her kalp atışı bu kalimeyi söylüyordu. "Gidecek" "Gidecek" "Gidecek". Adam yetişirse yine "sulugöz" diyeceğini biliyordu. Ankara'nın ayazı gözlerini kurutunca yavaşladı.

Giriş kapısının sağında ve solunda iki panzerin yanında öbek öbek polisler vardı. Tasmalarını polislerin tuttuğu beş-altı kurt köpeğinin soğuk bakışları altında, okulun bahçesine birlikte girdiler. Çantasını yolda karşılaştığı arkadaşına verdi. En önde duran, örgütlü arkadaşlarının yanına gitti. Adam ise yoluna devam edip orta sıralarda olan örgütlü arkadaşlarının arasına karıştı. Yürüyüş hazırlığı yapılırken sık sık kaldırıma çıkıp adamın içinde olduğu gruba bakıyordu. Montundan tanıdığı adam sürekli hareket halindeydi. Arada bir kortejin önüne çeviriyordu yüzünü. "Kesin gülümsüyordur". "Koşarak git sarıl".

"O kanatlanarak gelip sarılsın". Yürüyüş esnasında pankartın bir ucundan tutmasını isteyen erkek arkadaşına çattı.

"Geçen gün de pankartı ben tutmuştum, siz de uzuneşek oynamıştınız. Saldırı olunca da koca pankart benim başıma kaldı. Çatışmaya katılamadım" dedi.

Sesinin böyle yüksek çıkışına kendisi de şaşırdı, üzerine çevrili gözlerden utandı. "Cesaretleniyorsun küçük hanım, haydi hayırlısı". Yüreğinden hınzırca gülümsedi. Kortejin ortasına çevirdi yüzünü. Parmaklarının ucuna basıp dikleşse de balerinler gibi, adamı göremedi.

Orta Doğu Teknik Üniversitesi'nde yüzlerce öğrenci sloganlarla, pankartlarla çıkış kapısına doğru yürüyüşe geçti. Sorunlarını, taleplerini ilgili kurumlara duyurmak için basın açıklaması yaparak dağılacaklardı.

En önde "parasız eğitim istiyoruz" pankartının hemen arkasında yürüyordu. Çıkış kapısını kapatan panzerlerin önünde polisler, polislerin önünde de köpekler duruyordu. Bir grup polisin, köpeklerin önüne geçip tek sıra olduklarını gördü. Geniş ağızlı, kısa namlulu tüfeklerin hedefiydiler. Tek sıra olan polislerin patlattığı tüfekler, beş, on saniye slogan sesini bastırdı. Üzerine gaz bombaları yağdı. Ardı ardına, patır patır düşen gaz bombaları yılan gibi tıslayıp topaç gibi etrafında dönerek gaz püskürtüyordu. Yüzlerce öğrenci olduğu yere çökmüş öksürüyordu. Arada birkaç boğuk, yarım slogan sesi duyuluyordu. Gözlerini açamıyor, nefes alamıyorlardı. Gazlı siste kaybolmuşlardı. Bulutların ardından sesi duyulan uçak gibi, öğrenciler görünmüyor, sadece öksürük sesleri duyuluyordu. Burnunun üzerine çektiği eşarp gazı solumasını engellemiyordu. Her soluk alışında öksürüğü şiddetleniyor, doğum sancılarına tutulmuş gibi yerde kıvranıyordu adeta. Kan bulaştı eşarbına, sanki yüreği çıkmıştı. Kaplumbağanın kabuğuna çekilmesi gibi, başını kabanının içine çekti. Havlamalarını duyduğu köpeklerin salyalı ağızları canlandı gözlerinde. Dizlerini karnına çekip elini sağa sola salladı. Gittikçe azalan tüfek patlamaları kesildi. Kabanını başından sıyırdı. Tül perdenin arkasından bakıyor gibiydi. Kaldırına çökmüş adamı, dağın burcuna konmuş kartala benzetti. Yaralı olduğunu bilmiyor, damlayan kanı görmüyordu. Balta'nın vurulmasıyla ağaçta oluşan yara gibi... Gaz bombasının çarpmasıyla alnından yaralanmıştı adam. Burnunun ucundan kan damlıyordu asfalta. Gazlı sis dağılınca toparlandılar. Gruplar yine kortej

oluşturup yürüyüşe kaldıkları yerden devam ettiler. Slogandan çok öksürük sesi duyuluyordu. Yaklaştıkları polis barikatının önündeki köpekler havlayarak ileri atılıyor, tasmalarını zorluyorlardı. Önü açılan panzerler, ileri hareketlenerek üzerlerine tazyikli su sıktı. Çarpan suyun şiddetiyle yere düşenler arasındaydı o da. Sol kolu omzundan kopmuştu sanki. Panzerler dizginlerinden sıyrılmış, ağızlarından ateş püsküren canavarlar gibiydi... Çarpan su yerde sürüküyor, yuvarlıyordu... Elleriyle yüzünü kapatmış, soğuktan titriyordu.

"İçinizde yüzlerini gizleyen provokatörler var. Ellerinde taş var. Onların sizi yönlendirmesine izin vermeyin, dağılın" anonsunu duydu. İlk defa böylesine şiddetli bir saldırıyla karşılaşılıyordu. Adamın sesi yankılanıyordu. "Zor zorla alt edilir" Karşısındaki güce baktı, tepeden tırnağa silahlıydılar. "Önce gaz sıktılar, sonra su, demek ki bir adım sonra kurşun sıkacaklar". İlk adımlarını atan çocuklar gibi, sendeleyerek ayağa kalktı. Kenarlarında salkım salkım çiçek oyları sallanan, kırmızı gül desenli siyah çerçeveli, beyaz eşarbını yüzünden boynuna sıyırdı. En öndeydi, arkasında beyaz pankart ve yüzlerce öğrenci vardı. Saçlarını ensesinde tutan lastik tokadan kurtulunca üç dört bukle saçı yüzüne yapışmıştı. Eldivenlerinin ucunu açıp katladı, parmaklarının ucu açıktaydı. Sağ eline aldığı simsiyah taş sanki kömür parçasıydı. Yüzünde mağrur bir gülümseme ve cesaret, gözlerinde geleceğin ışıltısı... Anonsun yapıldığı panzere yöneldi, vuracağından emin olunca taşı fırlattı. Coplarını kılıç gibi havada sallayarak saldırıya geçti polisler. Hepsi maskeliydi, yüzlerini gizlemişlerdi. Suratına sıkılan biber gazına sırtını döndü. Başına vurulan copla olduğu yere yığıldı. Tekmelendi, ezildi... Geride onlarca yaralı bırakılarak öğrenciler dağıtıldı.

1 Mayıs günü gün ağarmadan, kızıl bir bayrak gibi dalgalandırarak yüreklerini düştüler yola. Omuz omuzaydılar, dillerinde marşlar... Durdurduğu adama baktı! Boynuna sarılıp ayaklarını yerden kesti, iki gözünden uzun uzun öptü. Badem tomurcukları patladı. Adam, badem gözlerden öptü. El ele tutuşan iki kişilik kortej, 1 Mayıs Marşı'nı söylemeye başladı. "Yepyeni bir güneş doğar. Dağların doruklarında..." Ankara'yı terk ederlerken, aralarında kortejler oluşmuştu kavga gününde.

Hücremdeki değişimin kodları

A KP ile doruk noktasına ulaşan değişim sürecinin ulusal ve uluslararası hangi politikaların neticesinde yaşandığına yönelik teorik belirlemeler ve derin analizlere girmek yazının amacını aşacağı ve bu yönlü yeterince analiz yapıldığını-yapılacağını düşündüğüm için daha çok günlük yaşamda nelerin değişmediğini anlatmaya çalışacağım.

Yaklaşık altı aydır tutsak olduğum için hücrem dışında çıkıp giden yaşama katılma şansım da elimden alınmış durumda. Televizyon, gazete, mektup gibi araçlarla yaşadığım yabancılaşmayı kırmaya çalışsam da geçen süre zarfında yaşananlar oldukça ciddi bir yabancılaşma içinde olduğumu gösteriyor. "Değişim-dönüşüm" son aylarda en çok karşılaştığım iki kelime. Yabancılaşmadan kastım da ülkemizde yaşanan bu değişim süreciyle ilişkilendirilmez. İçinde bulunduğum fiziksel ortamdan olsa gerek ülkede yaşanan değişimle hücremdeki değişimin kodları uyuşmamakta. Bu uyuşmazlığı daha iyi anlatabilmek için değişen ülke kodlarıyla değişmeyen hücre kodlarını çok kısaca ifade etmek istiyorum. Malumunuz, önceliğiyle beraber yaşanan uzun soluklu bir süreç olan ülkedeki değişim AKP ile beraber final maçını

oynamaya hazırlanıyor. Aslında bizlerin yabancı olmadığı (hem Kaypakkaya tarafından kırk yıl önce oldukça berrak bir şekilde yapılan analizler, hem de ezilen emekçiler olarak yaşamın canlı pratiğinde yaşadıklarımız neyin ne olduğunu daha iyi anlamamıza vesile olmuştur.) TC devletinin üzerine inşa olduğu yapı, tam bir bombardımana tabi tutularak değiştirilmesi gerektiği yönlü propaganda eşliğinde restore edilmekte ve restorasyon çalışması ezilenlere, emekçilere, devrim, demokrasi, özgürlük olarak pazarlanmaya çalışılmaktadır. Vesayet ve statükoya karşı "demokrat-liberal" AKP öncülüğünde tam bir taarruz hareketi yapılmaktadır. Doksan yıldır halkı ezen, baskı altında tutan, her türlü zulmü reva görüp uygulayan bu kahrolası vesayet sistemi, "demokrasi" ve "özgürlük" kılıcıyla darbenmekte, bu sistemin en temel kurumları olan yargı, ordu, polis teşkilatı, eğitim kurumları, parlamento vs. temizlenerek "demokrasiye" ve "özgürlüğe" açılıyor. Derin devlet deşifre edilip "yargılanıyor", katliamcılar yargı önüne çıkarılıp "hesap" soruluyor, darbeci generaller görevden alınıp tutuklanıyor... yani en özlü ifade ile faşizm ortadan kaldırılıp "demokrasi" tesis ediliyor. Tüm bu saydıklarına inananlara son YAŞ toplantısında çekilen fotoğraflara YAŞ öncesi özetlemeye çalıştığım bu fotoğrafın uzaktan görünen hali böyle fakat; parlayan her şey altın mıdır? Sorusunu sorup fotoğrafa biraz daha yakından bakalım.

2011 yılında neler olmuş-oluyor

AKP ile doruk noktasına ulaşan değişim sürecinin

ulusal ve uluslararası hangi politikaların neticesinde yaşandığına yönelik teorik belirlemeler ve derin analizlere girmek yazının amacını aşacağı ve bu yönlü yeterince analiz yapıldığını-yapılacağını düşündüğüm için daha çok günlük yaşamda nelerin değişmediğini anlatmaya çalışacağım. Mesele daha öncesine dayansa da tespitlerimizi AKP'nin hükümetine geldiği 2002-2011 arası kesitle sınırlandıralım. Yine haksızlık olmaması için önce de olsa değişim dediğimiz süreç, ha deyince olacak bir iş değil. Geçen sekiz yılı hazırlık evresi olarak alıp değişime ikna olduğumuz 2011 yılında neler olmuş-oluyor ona bakalım. Belli başlı sorunlarda yaşananları kısa kısa maddeler halinde aktarmaya çalışalım;

İşçi, köylü, emekçilere yönelik hak gaspları hız kesmeden devam ediyor. Sendikasız, sigortasız, güvencesiz çalışma koşulları, özelleştirmelerle talan edilen ülke kaynakları, rakamlarla saklanmaya çalışılan ve her gün yenileri eklenen milyonlarca işsiz, kotalarla üretemez duruma getirilen köylülük... dünyanın en iyi ekonomileri arasına girmemizle nasıl da uyum içinde.

Kürt ulusal sorunu tüm yakıcılığıyla varlığını devam ettiriyor. Hem değişim sürecinin dayatması, hem de PKK'nin vermiş olduğu mücadele devleti bir çözüme mecbur bırakmış durumda. Devletin resmi

kanallarına, yetkililerine serbest olsa da Kürtçe'nin okullarda, kamu kuruluşlarında, sokakta konuşulması yasak, yasağa uymayanların linç edilmesi ise "demokratik" haktır. Askeri operasyonlarla gerilla, polis operasyonlarıyla Kürt siyasetçiler çözüme ikna edilmeye çalışılmaktadır. Milletvekilleri, belediye başkanları, taş atan çocuklar, çocuklarının cenazelerine katılan kadınlar... bir bütün devletin barışçıl çözümü için hapishanelere konmakta, gaz bombalarıyla, coplarla, işkenceyle, silahla terbiye edilmeye çalışılıyor. Tüm bu barışçıl açılımlar devletin tüm yetkili şahsiyetleri tarafından her seferinde dile getirilen "tek dil, tek din, tek devlet, tek millet, tek bayrak" zihniyetiyle nasıl da uyum içinde.

Kadına yönelik evde, sokakta, işyerinde, yaşamın her alanında uygulanan taciz, tecavüz, şiddetin geldiği nokta bir yana, kadına yönelik yaşanan katliamların 2002'den 2011'e %1400 artması başbakan tarafından dile getirilen "üç çocuk yapsınlar" zihniyetiyle nasıl da uyum içinde.

Sınavlarla yaşamları esir alınan gençlik tam bir umutsuzluk ve geleceksizlik sarmalında. KPSS, YGS sınavlarında ortaya çıkan skandallar, sınav stresi dolayısıyla bunalıma giren, intihar eden gençler, esrar, fuhuş, yozlaşmayla kültürel erozyona tabi tutularak yok edilmeye çalışılırken, ülkenin "aydınlık

geleceği" zihniyetiyle nasıl da uyum içinde.

Taraf, Yeni Şafak, Zaman gibi gazeteler başta olmak üzere propagandası yapılan ve kıvançla pazarlanan "eleştiri özgürlüğü" ile AKP ve yarattığı zihniyete yönelik yapılan en küçük bir eleştirinin dahi başta hapis olmak üzere çeşitli yöntemlerle cezalandırılması, şu an dünyada en çok tutuklu gazetecinin ülkemizde bulunması, Nuray Mert, Banu Güven, Can Dündar gibi gazetecilerin başına gelenler "eleştiri özgürlüğü" ile nasıl da uyum içinde.

Listeyi uzatmak mümkün, baskı ve zulmün yarattığı o kadar çok örnek var ki sıralamaya kalksak sayfalarca yazmamız gerekir. Hopa olayları, ucube heykel meselesi, YGS eylemlerine yönelik gösterilen tavır, "kadın mıdır kız mıdır?" sözlerinin yansıttığı zihniyet ve daha birçok örnek yaşanan değişim sürecinin kodlarını da göstermektedir.

Denecektir ki her değişim süreci sancılı geçer. Doğrudur. Fakat düne kadar değişimin önünde engel olan ve yaşanan tüm olumsuzlukların kaynağı olduğu iddia edilen (Bizce sistem tüm kurumlarıyla beraber yaşanan zulmün yegane sebebidir) kurumların (yargı, ordu, medya...) neredeyse tamamının bugün değişimin mimarlarının (AKP'nin temsil ettiği klik) elinde olduğunu düşününce neden bunca sorun yaşanıyor diye sormadan edemiyorum. Yargı "demokratikle-

şiyor" ama, binlerce insan düşüncelerinden ötürü tutuklanıyor, hapishaneler tarihinin en kalabalık dönemini yaşıyor. Ordu "demokratikleşiyor" ama; yüz binlerce asker eğitim adı altında ırkçılaştırılarak savaşa hazırlanıyor... Daha fazla uzatmadan yazımızı noktalayalım. Fakat bitirmeden önce oldukça merak ettiğim bir soruyu sizlerle de paylaşmak istiyorum; demokrasi ve özgürlük yolunda hapishane niye? Ordu ve polis bünyesinde sayıları on binleri bulan özel birlikler niye? ABD, İsrail ve Almanya başta olmak üzere, emperyalist güçlerden alınan ve alınması planlanan milyarlarca liralık silahlar niye?

Tüm bu hazırlıklar acaba kuracağımız "demokratik" ve "özgür" ülkemize yönelik saldırılara karşı bir hazırlık mıdır? Sadece merak ettiğim için soruyorum. Niye ve kime karşı tüm bu hazırlıklar?

İşte benim hücremdeki değişimin kodları kulağıma bunları fısıldıyor. Yazının en başında belirttiğim gibi fiziksel koşullarımdan dolayı yaşadığım yabancılaşmadan olsa gerek fotoğrafı yanlış yorumluyorum. Birileri bana yanıldığımı ve demokrasi-özgürlük yoluna taş koymaya çalıştığımı anlatırsa inanın ki oldukça mutlu olacağım.

Ülkemizde yaşanan bu muazzam ilerlemelerin altı aydır uğramadığı hücreme de uğramasını temenni ediyorum!

94'ün yazı sanki zemheri ayazı

Ufuklardaki sis perdelerinin arasından göğe doğru yükselen dik zirvelerin ucunda belirdiler kara giysileriyle. Gözlerinde zehir gibi bir kin, ellerinde karanlık kusan ölüm makinalarıyla geldiler. Kan ve korku kokuyordu ayak izleri. Dillerinde a... harfiyle başlayan bütün küfürleri serpiştirerek meşe diplerine dökülen palamutların arasına ve vicdanlarını bırakarak 94 yazının kavurucu sıcağına, öyle merhametsiz bir solukla girdiler hayatımıza. Hayatımız aç, hayatımız sefil. Yoksul sofralara bağdaş kuran dizlerimiz yama içinde. Güneş karası alınlarımızın, yıllar boyu soğumayan teriyle sulanıyor susuz toprak. Gözlerimiz buğday başaklarının bağrındaki harekette. Umut orada çünkü ekmek orada. Başakların toprağa gömülü köklerinde bereket. Koyunların, ineklerin kara memesinden sağılan ak sütte, atların, öküzlerin kelp toprağı parçalayan çatlak toynaklarında yaşam...

Yoksulluk en güçlü yerinden bağlamıştı hayatlarımızı birbirine. Keçi, tavuk yüzünden kırılan kafalarımızdan sızan kan birbirine karışır, kanımızın kardeşi olurduk. Kavgalar hiç bitmez ama küslükler hiç başlamazdı aramızda. Sonra, gözlerimiz çeşme başındaki örülü saçların kına kokusuna asılırdı. Utangaç bir rüzgar düşerdi havaya. Mendil ya da ayna nişanesi olurdu ilk sevmelerin. Yeminler içilirdi sonsuz bekleyişler için. Sonrasında kaçamak bakışlar ararlardı, tahta kapılarımızın paslı menteşelerini. Bir başka çarpardı kalplerimiz. Ve kalp çarptıkça, maviye çalardı rengi toprak damlı köyün... Gaz lambalarının ışığında edilen o dervişane sohbetler ve aşımız.

Aynı kazanda kaynardı aşımız. Tavuklara serpiyen buğdaya, küçük sortiler yaparak daldı serçeler. Aynı çeşmeden içerlerdi suyunu kurt ve kuzu. Bu nasıl bir paylaşım yüce tanrım! Koca bir sofraya oturmuş yüzlerce insan, aynı tencerenin dibini çalan yüzlerce kaşık.

Hayatlarımız çınlı çıplak, hayatlarımız az sonra gelecek ölümden bi-haber. Sefalarını süreceği günü beklemekte cefalarımız. Cefa tırnaklarımızda, cefa göz kapaklarımızda, elimizdeki nasırların kamburumsu tadında cefa, yama tutmaz olan anamızın çiçekli fiştanında. Arkası kesilen kara lastikten yapılan o cezbedici terlik ve kokusu. Nasıl da sarardı burun dipçiklerimizi. Ayıya kaptırılan koyunun ruhu, koca bir beddua olup köy meydanını inletirdi anamızın nergis kokan ağzından. Kendi diliyle edilen o korkunç küfürler, nasıl da koca bir tebessüm bırakırdı yüz çeh-

relerimizde. Bahar güneşiyle kemiklerini ısıtmak için duvar diplerine çekilen yaşlılar, tütün sarısı parmaklarıyla ovarlardı donan eklemelerini. Kendi diliyle konuşur, kendi diliyle gülümserlerdi sarı dişlerinin arasından... Çıplak çocuklarımızın fukaralığı, barbarlık olmuştur medeniyetin et kokan sofralarında. Oysa, kim bilir belki de beş bin yıldan beri, çıplak çocuklarımızın elinde yetişen buğdayı yedirerek büyütüyorlar papyonlu çocuklarını. Çocukları masum, çocukları yoksul, çocukları tok ve bir o kadar da aç en az bizim kadar... Köylerimiz el değmemiş bir tül gibi serpilmiş dağ yamaçlarına. Düşlerin meyveye durduğu bir bahar gibi incecik ve ter-temiz. Bir kez olsun düşmemiş haram tohum, sarı başaklı tarlalarımıza.

Sonrasında, dedim ya; yabancı bir ter kokusu var havada. Zirvelerden iniyorlar korkunç karartılar. Harman yerleri yangın yerine döndü. Göğsünden vurdular, kara sabanı yıllarca çeken kara öküzü. Köy meydanı zulüm tezgahı. İnsan ölümü özler mi hiç? Ölümü arıyor meydana inleyen insanlar. Azrailin gecikmesine kahrediyorlar. Alevler ortasında bir can. Tutuşmuş yırtık elbiseleri. Önce kirpikleri, kaşları ve saçları yandı, sonra gözleri aktı yanaklarından. Daha sonra... Sonrasında bir can yanık et kokusu. Anasının feryadı yankılanır uçurum boylarında. Feryat yükseldikçe can tutuşur, can tutuşukça yükselir feryat. 94'ün yazı, sanki zemheri ayazı. Kara dumanlara bürünmüş mavi gökyüzü. Yanık biri türkü değil bu, ölüm ağıdıdır rüzgarın ılık yeliyle yüreğimizi dağlayan. Patikalarına postal izleri sinen köyler, yakılan ekin tarlaları, kefansız gömülen ölümler, kasatura ucunda donan kan... Hükümünü yitirmiş sözler nasıl da azad eder kendini, dipçik darbesiyle parçalanmış dudaklardan.

Velhasıl, ilk tanışmamız böyle oldu medeniyet erkan-ı ile. Batının eli kanlı "sahipleri" ayakta alkışladılar böğrümüzde açılan kurşun yaralarını. Meğer tasfiye ediliyormuş barbarlık, kültür savaşları, aş, ekmek... Lo medeniyet geliyor anla işte. Lakin topraklarımız yabancı değil kara postalların o ritmik sesine kirvem. Ama biz... henüz çocuk yaşıyız. Bu ne ölümdür ey ulu tanrım! Bu ne kandır alın çatınızda biriken? Kimin için dönüyor dünya, sahiki kim bu zamanın?.. Bacım çeşmenin yanı başında. Yerde boylu boyunca, çınlı çıplak... Sarmaşık gülleri bitmiş meme uçlarında. Masum ve bir o kadar da aç bir tebessüm düşmüş utangaç yüzüne. Kanı usul usul akmakta, gübre başında boy veren papatyanın köküne. Kan donduran bir tecavüz. 'Onur'lar paramparça, 'namus' rezil rüsva. İtten beter olmuş yaşamlarımız. Unutulmaz bir anı süngüyle kazınıyor belleklerimize.

Sonra bir yüz belirdi, yanan harmanların alevleri arasından. Bilinmeyen diyarların, bilinmeyen bir kaşifi yorgun bedenini dermansız dizlerine yükleyerek, sessiz sedasız gelip bağdaş kurdu açılarımıza. Yüzü tanıdık ve bir o kadar da yabancı. Yarım asıra varan

yaşına inat dimdikti duruşu. Gözleri yeşildi, gözleri siyah, kahverengi, mavi. Coşku doluydu gülüşü, gülüş keder, gülüşü acı, hüznün, sevinç. Bu adam bizden biriydi kirvem. Bir ayağında kara lastik, öteki çıplak. Yarmalıydı elbiseleri ve toprak kokuyordu bedeni. Parmak dipleri nasırlı, bilekleri kalın. Ama acı doluydu bu yarım asırlık çınar. Acıyı görmek mümkün. Gözlerinin içindeydi çünkü, gözlerinin içindeydi hüznün pınarı. O da yüzlerce çocuğunu kendi elleriyle gömmüştü toprağa. Usulca yaklaştı yanımıza. Bahar kokan gömleğinin içine atarak elini, bir hançer çıkardı kılıfından. Adam cesur, güneş yanığı bir alın duruyordu kaşlarının üstünde. Elleri titremeden ve kırpmadan göz kapaklarını, sapladı hançeri yaralarımıza. Destikçe desti. Sonra toprakla sıvayarak kanayan yaralarımızı, elleriyle işaret etti, dik yamaçlara sırtını yaslamış tozlu patikaları, Susuzdu bu ak sakallı ihtiyar, kirvem. Bana susuz, sana susuz, ötekine susuz. İhtiyar içmek istiyordu beni, seni, onu. Eşgalinde milyonlarca yüz taşıyan bu çehre, mavzer yatağına davet ediyordu bizi. Haydi kirvem, sıra bizde. Çığda kar tanesi olmak için kışı beklemeye gerek yok. Biz Temmuz'da düşecek olan çığın taneleri olacağız. Kışın çığı bulmak kolay, mühim olan Temmuz sıcaklığında bir kar tanesi olabilmek ve erimeden güneşin bağına düşebilmektir...

SAHİBİ KUM BU ZAMANIN

Ey harman yerinde tutuşan beden!

akan göz,

eriyen et parçası,

çekilen tırnak,

Ey meme uçları kesilen kadın!

parçalanmış namus,

kanayan ar,

utangaç korku,

Ey toprağı yağmalanmış!

ekini yakılmış,

öküzü vurulmuş,

sabanı kırılmış ihtiyar,

Ey düşleri kana bulanmış!

çıplak ayağına süngü,

gözlerine mil çekilmiş çocuk,

hangi zamanın patikalarındasınız şimdi?

hangi mezar taşına yazıldı anılarınız?

Ey kefensiz gömülen ölü!

hangi sürgün memlekettesin şimdi?

çürüyen etinden, toprağa karışan

mermi çekirdeği için,

Haydi sen söyle bari,

Kimin için dönüyor dünya?

Sahibi kim bu zamanı

Donanlar ve üşüyenler

Küçük bir damarı kesilen ağacın, dalından yemyeşil bir yaprağı düşer. Düşen her yaprakla kuruyup, içten içe çürür ağaç. Yaprakları uzaklara savuran rüzgar, ağacı da devirip yok eder. Savrulan sürgün, çürüten kalandır.

Sürgünlüğün üşümek olduğunu sanırdım, değilmiş. Kızgın güneşin altında, köze dönüşmüş kumların üzerinde. Donarak ölür sürgün.

Her sürgün, doyuma ulaşmamış, pashı demirde asılı duran, bir damla gibidir. Kalandarınsa, bütün çiçekleri ısırgan otuna dönüşmüştür. Uzatıp elini dokunsa. Bir çocuğun, annesini kucağına atılması gibi. Serçe parmağına atılacaktır damla. Gülistana dönüşür, ısırgan otları.

Her bir yıldız, yalanlarıyla bulutlardan yamalı bohçalara sarıp, birer birer toprağa gömdüler. Toprağa gömülen her yıldız, bir sürgündür. Zifiri karanlıkta korkutulan kalandar, daha çok sarıldı yıldız mezarclarına.

Her sürgün geçmişi alıp götürür. Kalandarın bakabileceği, gülümseyen bir çocuk fotoğrafi dahi yoktur artık. Sürgünün geleceği yoktur. Kalandarın geçmişi.

Sürgün hep geçmişini yaşar, tekrar tekrar. Gördüğü bir taş, bir ağaç dahi, geçmişindeki taşı ağacı hatırlatır. Gözünün önündekine bakar gibi görünse de, düşüncesinde geçmişindeki bakır. En küçük kıvrımlarını

anımsadığı taşa el sürer, sırtını dayayıp taşa, ağacın gölgesinde oturur. Duyduğu kelimeleri hecelere ayırır, yerlerini değiştirir, harfler çıkarıp ekler, geçmişteki kelimelere dönüştürür. Gördüğü yüzlerde, izler arar bulur. Bu yeni yüzler de, geçmişinde olanların yüzleridir. Sokakları, evleri, kedileri, kuşları, çiçekleri, ırmakları, dağları... her şeyi geçmişindekilere dönüştürür. Rüzgarla, göçmen kuşlarla, bulutlarla, güneşle selam gönderir, geride kalanlara. Geleceği yoktur sürgünün, köklenemez.

Bir gün geri döneceğine yorar, gördüğü her rüyayı. Rüyalarına sarılarak yaşar sürgün. Zaman geçer. Hafızasında geçmişin görüntüleri silikleşir. Gözleri bulanıklaşır. Düşleri dahi bulanıklaşır. İzdırap içindedir sürgün, ömrü tükenir. Son nefesini vermeden, son defa görmek ister koparıldığı ağacı. Göremez. Kopartıldığı ağacın gölgesine gömülmesini vasiyet eder. Gömülmez. Bilmez ağacında çürüyüp, devrilip, yok olduğunu. Bıraktığı gibi yaşatmıştır hep düşlerinde. Geleceği olmamıştır, hep geçmiş yaşamıştır. Artık ölüde sürgündür.

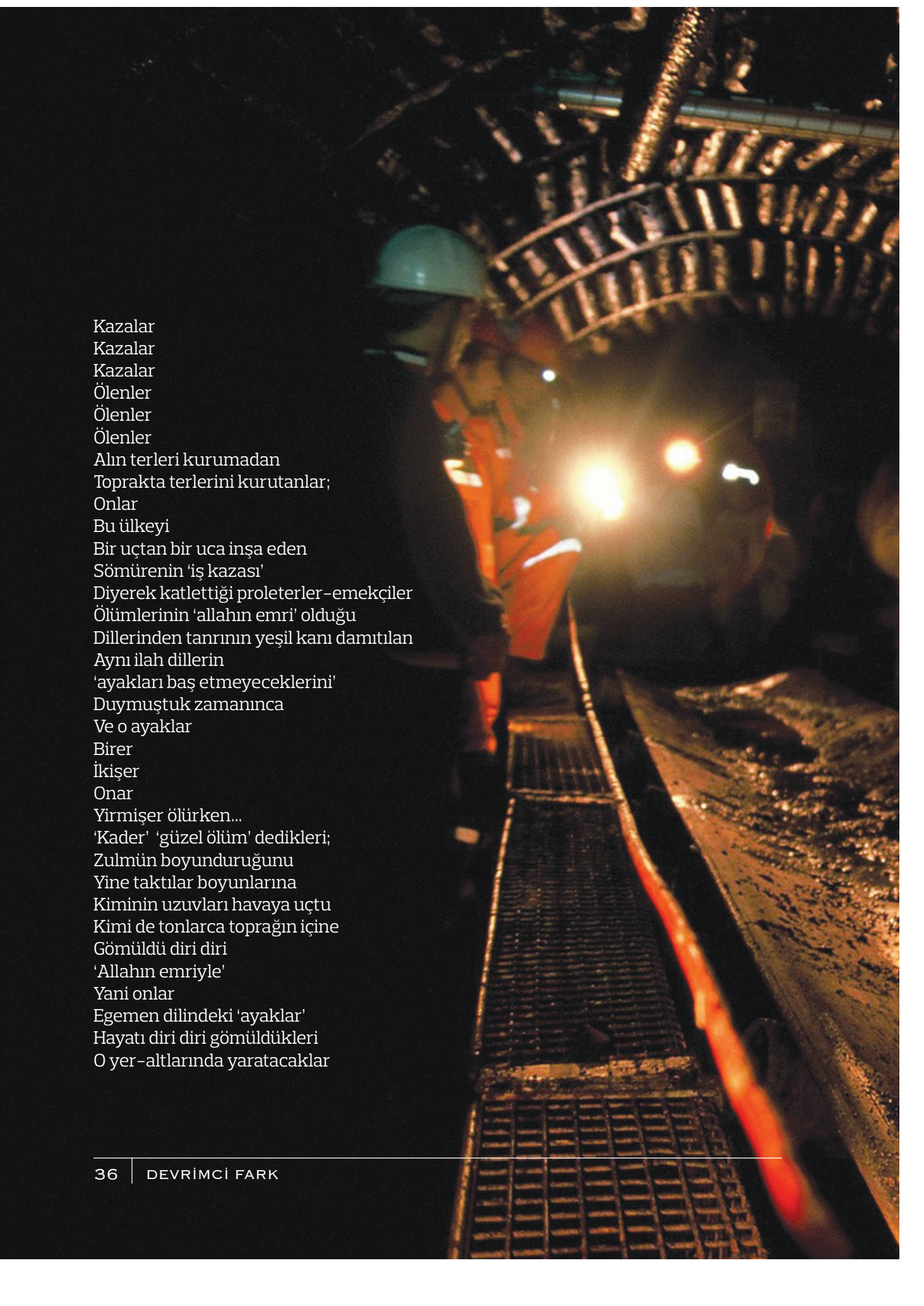
Birileri donarak ölmüşse, ölüyorsa, ölecekse kalandarlarda hep tir tir titrer. Isınamamış, ısınamıyor, ısınamayacak!

Donanlar ve üşüyenler kucaqlaşırlarsa nisan güneşi altında. Yepyeni bir hayat filizlenir. Hiçbir şey köksüz kalmaz. Geçmişte bizimdir, gelecek de!

Düşlerimdeki çocuk

Ve yenilmek için ant içmiş bir şövalyenin,
Acımasızca dövüldüğü zamanı.
Zırhı ipekten
Kılıcı çiçekten,
ve gözleri mağrur...
Donmuş anların korkusuz işlenmiş günahları gibi,
Kırılmış bütün putlara ait ne varsa
Firari keşmekeşliklerle dolu ortaçağ karanlığı
süt yerine kan sızan memenin , şeytani rivayeti
ve düşlerim...
Öyle korkunç
Yarı çıplak toprağa gömülü kadınlar
Hafif taşların taşkın dili, bilmem ki neylemeli
Mezar başları kıza kesmiş
Oğullar cırılçıplak
Çocuk yaşta bir ölü sonra
Dikilir başucuma
Ellerinde leylak kokusu
Zambak dilinde konuşur
Boynunda yasaklı kentin paslı künyesi
derken
yere düşen tebessümü alır usulca
ve bırakır benim dudaklarıma
Putlar kırık
korku içinde herşey
Zerdüş'tün ateşi ayakta bir
Alazları
Aydınlatır ala şafağı
Sonra gölgeler oynar soluk duvarlarda
Çocuksu bir korku
İner göz kapakları
Yastık altında bir dilim ekmek
Gelmesin diye cinler
Öyle derdi anam
Ve acem elinde canlanan
Sapı kırık ironi bir hançer
Cinler ölür mü anne
Yada ben korkmadan kıyabilir miyim
Düşlerimdeki ölü çocuğa
Dedim ya
Ellerinde leylak kokusu
Zambak dilinde konuşur
Putlar kırık
Tanrılar tutsak
Söylesene anne
Günahlarım af olur mu?

Kazalar
Kazalar
Kazalar
Ölenler
Ölenler
Ölenler
Alın terleri kurumadan
Toprakta terlerini kurutanlar;
Onlar
Bu ülkeyi
Bir uçtan bir uca inşa eden
Sömürenin 'iş kazası'
Diyerek katlettiği proleterler-emekçiler
Ölümlerinin 'allahın emri' olduğu
Dillerinden tanrının yeşil kanı damıtılan
Aynı ilah dillerin
'ayakları baş etmeyeceklerini'
Duymuştuk zamanınca
Ve o ayaklar
Birer
İkişer
Onar
Yirmişer ölürken...
'Kader' 'güzel ölüm' dedikleri;
Zulmün boyunduruğunu
Yine taktılar boyunlarına
Kiminin uzuvları havaya uçtu
Kimi de tonlarca toprağın içine
Gömüldü diri diri
'Allahın emriyle'
Yani onlar
Egemen dilindeki 'ayaklar'
Hayatı diri diri gömüldükleri
O yer -altlarında yaratacaklar

ACININ GERGEFİ

(Filistinli çocuklara)

Günah tezgahlarında
Dokunurken kefenlerin bezleri
Tribünden seyredip katliamı
Hayasızca ağlıyorlar
Bağırıyorum
Sesim bana bile yabancı
Korkuyu tanıırken kokusundan
Islak bir yağmur gibi
Yüzümüze vuruyor gerçekler
Çalınmış
Gözlerinden çocuk bakışların
Ve yıkılıp giden gecenin kuytusunda
İşlerken bakışlarını sen
Acının gergefine
"Timsah gözyaşlarıdır" onların
Gözlerinden dökülen

TAHRİR

Gögsünü açıp haykırarak yürüdü
Kolları, kartal kanatları gibi
Yükseldi-indi
Yükseldi-indi

Karşıda kan bürümüş gözleriyle
Mavi üniformalı cellatlar hiddetlendi
Namludan duman yükseldi

Milyonlarca insan seli arkasında duruyormuş gibi
Haykırdı, haykırdı "yalnız" adam!
Anlamadım dilinden

Nil'in yatağından yüzüp yanında,
Tıpkı haykırdığı gibi, onun dilinden
Kardeşimle omuz omuza haykırmak...

Tam bitirmeden sözümüzü vurulsak da,
Haykırmak Tahrir'de

Kahire'de kağıt gibi eziliyor paletler altında
Meydanlarda tek çığlık, özgürlük!
İskenderiye'de vuruldu kardeşim

Gördüm
Son sözünü duymadan
Ve adını bilmeden
Vurulduğunu gördüm.

KİTAP TANITIMI

Bir karşı koyuş; Dört Mevsim İlkbahar

Bugünlerde raflar yeni bir kitabı daha ağırlıyor. Uzun yıllar hapishanede kalan Deniz Faruk Zeren, şiirlerini Dört Mevsim İlkbahar adlı kitapta topladı. Kitap "Unutulmaya, unutturulmaya karşı bir karşı koyuş." Dört Mevsim İlkbahar. Uzun yıllar hapishanede kalan bir çok öyküsü ödüle layık görülen Deniz Faruk Zeren'in ilk kitabı. Kitabını cezaevlerinde bedenini açığa ve direnişe yatan, hayatlarını feda eden kadın devrimcilere adanmış Zeren, "Şairlik ve sanatçılık onları unuttukça tükenecektir" diyor. Dört Mevsim İlkbahar, Bencekitap Yayınları'ndan çıktı. Siverek doğumlu olan Kürt şair, '98'den 2005 yılına kadar politik nedenlerle çeşitli cezaevlerinde kaldı. Dört Mevsim İlkbahar adlı kitaptaki şiirler Nazilli Hapishanesi'nde 2001-2003 yılları arasında yazıldı.

Zeren, "90'lı yılların sonları, ve 'milenyum' diye sahte umutlar yaratılarak beklenen 2000'li yıllar hapisanelerde direnişlerle, ölüm oruçları ve katliamlarla geçti. Bu şiirler bu atmosferin içinde yazıldı" diyor. '99'da başlayan, onlarca Kürt tutuklu ve hükümlünün bedenini ateşe vererek hayatlarını kaybetmesi, sonrası açlık grevleri, ölüm oruçları ve ardından 19 Aralık... Ve F tipi hapisaneleriyle yeni bir boyut kazanan bir süreç... "Katliam ve direnişler... Bu sürecin yansımasıdır bu kitaptaki şiirler" diye ekliyor.

MÜTEVAZİ BİR KARŞI DURUŞ

Kitap "Direnmek için beden ve beyinden başka bir şeye sahip olmayan, koğuşlarında diri diri yakılan, ölüm oruçlarında dirhem dirhem eriyerek hayatlarını feda eden kadın devrimcilere adandı" diye belirten Zeren, şöyle diyor: "Giderek toplumun belleğinden silinmek istenen bir direniş silsilesine tanık oldu bu topraklar. Henüz toplumun belleği ve yüreği diyebileceğimiz sanat ve onun çeşitli dallarında ürünler veren sanatçılar o yılların ve o direnişlerin estetik algısına ulaşamadı, yeterince yüzleşemedi. Bu şairlik ve sanatçılık onları unuttukça tükenecektir. Kitap, mütevazî bir karşı duruş olma iddiasında."

ANADİLİN ACISINI

İLİKLERİMDE HİSSEDİYORUM

Şairin anadili Kürtçe. Ancak kitap Türkçe yazılmış. Kendisi de bunun acısını yaşıyor. Şöyle diyor: "Anadilinde okuyamayan, yazamayan, bunun acısını ve eksikliğini iliklerinde hissedenden biriyim. Bu yanıyla yazdıklarımın, yazmak istediklerimin hep bir yönüyle eksik ve gedikli olduğunu düşünürüm. Bu eksikliği edebiyatın, şiirin, öykünün evrenselliği ile kapatmaya çalışsam da bu bir yerde nafîle bir çaba gibi. Duyduğum, hissettiğim, bildiğin dilin anadilin olmamasıdır buna sebep. Ve buna neden olan binlerce yıllık asimilasyon politikalarıdır.

Ne tam Türkçe ne de Kürtçe ile dilimi kuramamanın büyük sancısı bu. Bunu en çok yarım yamalak bildiği bir dille yazmak zorunda olan şairler, öykücüler hissedebilir. Ben de bunu yaşayan bir yazarım."

TOPLUMCU AYDINLARIN UNUTMASI DÜŞÜNDÜRÜCÜ

Zeren, kitabı için "'Unutulmaya, unutturulmaya karşı bir karşı koyuş"' diyor. Zeren, o süreçlerde çeşitli aydın ve yazarların bu direnişleri ve biçimlerini eleştirdiklerini hatırlatıyor. Şöyle diyor: "Hapishanelerde yaşananlar bu ülkenin sanatçıları, aydınları tarafından yeterince irdelenmedi halen. Edebiyatta, sinemada, sanatın diğer çeşitli dallarında o büyük acıların yeterli bir izleğine rastlamak güç. Kendisine toplumcu sıfatı yakıştıran ve öyle de olan sanatçıların bu gerçeklerin üzerinden atlaması oldukça düşündürücüdür. Biz, bu unutulmaya, unutturulmaya karşı ve halen hapishanelerde devam etmekte olan tecrit ve diğer sorunlara karşı bir duruş içerisinde olmak istiyoruz."

ŞİİR VE ÖYKÜ DİLSEL OYUN DEĞİLDİR

Zeren, karşı koyuşun ve eleştirinin dönüştürücülüğünü yine edebiyatta arıyor. "Görünmeyi görünür kılmak, anlaşılmayana anlaşılır kılmak, bilinmeyi bilinir kılmak, değişmeyi değiştirmek edebiyatın işi olmalıdır" diyor ve şöyle devam ediyor: "Estetiğin, imgenin gücü bunları yapmak için oldukça elverişlidir. Şiir ve öykü yalnızca dilsel oyunların alanı değildir.

Toplumsal gerçekliklerle kopmaz bağlar içerisinde olmak gerekiyor. Biz bu yönlü üretim ve çabalarımızı sürekli kılarak yetkinleşme ve daha fazla edebiyatla konuşma kararlılığındayız.

Acemiyiz. Öğreniyoruz. Daha çok uzun yolumuz var."

(Dört Mevsim İlkbahar'dan)

Ahd oldu ki, ah alınmak gerekti
Öşre batmış üryanın
Vakti geçti ilim ile tefekkürtün
Ol şerdir celle celal deyip Zülfükar'a davrandım
Bedreddin'den bu yan ahvalim budur benim.
Kırmızı perçemleri yoktu rahvan atların
Çalınmıştı arşın mavi katları, çözülmüştü
Reng-u reng kuşağı, zehr-u haramdı sular.
Bebelerin ingaları dişlenmişti
Kurumuştü sütü memeleri anaçların.
Ne soluk ne ter
Ne hayat ne mahşer
Rahmine süngü geçmiş yardı ayan beyan yalnız.
Ab-ı hayat taşıdı da sakalar süstük dibden dibe.
Gece olanda kına yaktık ayamıza, bezendik.
Yıldız ile balkıdı al al alnımız
Toy ettik haps-u zindan içinde
Zava olduk, buke olduk doğdu doğacak günde.

DÖRT MEVSİM İLKBAHAR

Bencekitap Yayınları

Deniz Faruk Zeren

